

ੴ

आसाको पालो

अध्यात्म तर्फको यात्रा
नेपाली अनुवाद

सामग्रीको तालिका

1. आसाको पालो-----	1
2. प्रार्थना-----	56
3. यात्राका लागि दर्शन -----	60
4. महिलाहरूको भुमिका -----	62
5. पगडीको महत्त्व -----	66
6. विनम्रता तपाईंको यात्राको मुख्य सार हो-----	68

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

सबैका रचयिता एक परमपिता हुनुहुन्छ, उहाँको नाम सत्य हो, उहाँ ब्रह्माण्डको रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँ सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ, उहाँ भयरहित हुनुहुन्छ, उहाँसँग कसैसँग शत्रुता छैन, उहाँसँग लगभग सबैका लागि समान दर्शन छ, त्यो कालातीत ब्रह्ममूर्ति अमर छ, उहाँ जन्म र मृत्युको चक्रबाट मुक्त हुनुहुन्छ, उहाँ स्वयं ज्योतिमय हुनुहुन्छ, गुरुको कृपाले प्राप्त गर्नुहुन्छ।

आसा महला १ ॥

आसा महला १ ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

युद्ध पदहरू सहित। श्लोकहरू महाला पहलाले पनि लेखेका हुन्। अस्राजको आवाजमा गाउन पौडी खोज्नुहोस्।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

श्लोक महला १॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

म दिनको एक सय पटक मेरो गुरुमा समर्पित हुन्छु।

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

जसला मानुष्यलाई देवता बनाउनका लागि कुनै ढिलाई गर्नुभएन॥१॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला२॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

सयवटा चन्द्रमा उदाए पनि र हजारौं सूर्य चम्किए पनि

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

संसारमा यति धेरै ज्योति भए तापनि गुरुबिना पूर्ण अन्धकार हुनेछ॥२॥

ਮਃ ੧ ॥

महला १॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

हे नानक! जसले आफ्नो गुरुलाई याद गर्दैनन् अनि आफ्नो मनमा चतुर भएको दाबी गर्छन्,

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਢੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇੰ ਬੇਕਾਰ ਤਿਲ ਜਸਤੈ ਬੇਕਾਰ ਚਨੁ ਮਨੇਰ ਸੋਚੇਰ, ਸੁਖਖਾ ਖੇਤਹਰੂਮਾ ਘਯਾਕਿੰਚੁ।

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਨਚਨੁ ਕਿ ਤੀ ਬੇਕਾਰਕਾ ਤਿਲਹਰੂ ਖੇਤਮਾ ਚੋਡਿੰਚਨੁ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਕਾ ਸਧ ਮਾਲਿਕ ਬਨਚਨੁ।

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਖਰਾਬ ਤਰਿਕਾਲੇ ਫਸਟਾਤੁੰਚਨੁ, ਤਰ ਅੜੈ ਪਨਿ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਖਰਾਨੀ ਚ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਤਮਨਿਰਮਰ ਹੁਨੁਹੁੰਚ, ਤਹਾੱਲੇ ਆਫੈਲਾਇੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੁੰਮਯੋ ਰ ਤਹਾੱਲੇ ਆਫੈਲੇ ਆਪਨੈ ਨਾਤੁੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੁੰਮਯੋ।

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਟੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥

ਦੋਸ਼ੋ, ਤਨਲੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੇ ਅਨਿ ਤ੍ਪਸਮਾ ਆਸਨਹਰੂ ਗਰੇਰ ਤਨੀ ਆਪਨੋ ਸੰਸਾਰਕੋ ਫੈਲਾਵਟਲਾਇੰ ਜੁਨੂਨਕਾ ਸਾਥ ਹੇਠੰਚਨੁ।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਹੇ ਮਗਵਾਨ! ਤਿਮੀ ਸਵਯੰ ਨੈ ਸੰਸਾਰਕੋ ਦਾਤਾ ਰ ਰਚਯਿਤਾ ਹੈ, ਤਿਮੀਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇੰ ਦਿਨ ਅਨਿ ਆਪਨੋ ਸਵਭਾਵ ਫੈਲਾਤਨ ਪਾਤੁੰਦਾ ਖੁਸੀ ਚੈ।

ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਮੁ! ਤਿਮੀਲਾਇੰ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਯਾਦ ਚ, ਅਨਿ ਆਪਨੈ ਝੁਛਾਲੇ ਤਿਮੀਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇੰ ਜੀਵਨ ਦਿੰਚੁ ਤਥਾ ਜੀਵਨ ਲਿੰਚੁ।

ਕਰਿ ਆਸਟੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥੧॥

ਤਪਾਇੰ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੋ ਚਮਤਕਾਰਲਾਇੰ ਠੁਲੋ ਚਾਸੋਕਾ ਸਾਥ ਹੇਰਿਰਹਨੁਮਏਕੋ ਚ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੁ! ਤਪਾਇੰਕੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੋ ਸਭੈ ਖੁਠਹਰੂ ਅਥਾਤੁੰ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਸਤ੍ਯ ਚਨੁ।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਤਪਾईਕੋ ਸ੍ਰੀਕਾ ਚੌਧ ਲੋਕਹਰੂ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍, ਰ ਤਪਾईਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕਾ ਆਕਾਰਹਰੂ (ਸੂਰ੍ਯ, ਚਨ੍ਦ੍ਰਮਾ, ਤਾਰਾਹਰੂ) ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥

ਤਪਾईਕਾ ਸਬੈ ਕਾਰ੍ਯਹਰੂ ਤਥਾਵਿਚਾਰਹਰੂ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਤਪਾईਕੋ ਆਜ਼ਾ ਰ ਤਪਾईਕੋ ਦਰਬਾਰ ਸਾँਚੋ ਚ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਤਪਾईਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਅਨਿ ਤਪਾईਕੋ ਵਚਨ ਸਤ੍ਯ ਚ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤਪਾईਕੋ ਕਰਮੁ ਸਤ੍ਯ ਚ ਅਨਿ ਨਾਮ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਚ।

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੇੜਿ ॥

ਲਾਖੀਂ- ਕਰੋਡੀਂ ਪਨਿ ਤਪਾईਲਾई ਸਤ੍ਯ ਖਨ੍ਦਚਨ੍।

ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੇਰਿ ॥

ਸਤ੍ਯ (ਪ੍ਰਭਿ)ਸੰਗ ਮਾਤ੍ਰ ਸਬੈ ਸ਼ਕਿਤਿ ਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਤਿਸ੍ਰੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਤਿਸ੍ਰੋ ਸ਼ੋਭਾ ਸਤ੍ਯ ਹੁਨ੍।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਹੇ ਸਾँਚੋ ਃਥਿ! ਯੋ ਤਪਾईਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸਤ੍ਯ ਚ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰ੍ਦਚ, ਓ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਹੋ।

ਜੇ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਤਰ ਜੁਨ ਪ੍ਰਠੀ ਜਨ੍ਮਨ੍ਚ ਅਨਿ ਮਰਿਰਹਨ੍ਚ ਓ ਬਿਲ੍ਕੁਲ ਕਚ੍ਚਾ ਹੋ।।੧।।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਮਹਿਮਾ ਖੇਹੈ ਮਹਾਨੁ ਚ, ਜਸਕੋ ਨਾਮ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਮਾ ਖੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਉਪਮਾ ਖੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ, ਜਸਕੋ ਨਿਆ ਸਤ੍ਯ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਯੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ, ਕਿਨਕਿ ਉਨਕੋ ਆਸਨ ਵਫ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਉਹਾੱਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨ ਕਿ ਵਹਾੱ ਆਪਨਾ ਭਕਤਕਾ ਕੁਰਾਹਰੂ ਜਾਨੁਹੁੰਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨਕਿ ਉਹਾੱਲੇ ਸਭੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਪ੍ਰੇਮਭਾਵਨਾ ਬੁਝੁਹੁੰਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਖੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨਭਨੇ ਉਹਾੱ ਕਸੈਕੋ ਪਰਾਮਰੁ ਨਲਿਝਕਨ ਆਪਨੋ ਦੇਨ ਦਿਨੁਹੁੰਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਉਨਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਯਸਕਾਰਣ ਪਨਿ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨ ਕਿ ਸਭਕੁਛ ਉਹਾੱ ਆਪੈ ਹੁਨੁਹੁੰਚ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕਾਰਯਹਰੂਕੋ ਵ੍ਯਾਖ੍ਯਾ ਗਰਨ ਸਕਿਨ੍ਨ।

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਜੇ ਪਨਿ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਗਰੁੰਭਏਕੋ ਚ, ਗਰਿਰਹਨੁਭਏਕੋ ਚ ਵਾ ਗਰੁੰਭੁਨੇਛ ਸਭੈ ਉਹਾੱਕੋ ਆਪਨੋ ਝੁਛਾ ਹੋ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੇਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਯੋ ਸੰਸਾਰ ਸਾੱਚੋ ਭਗਵਾਨਕੋ ਘਰ ਹੋ, ਰ ਸਾੱਚੋ ਭਗਵਾਨੁ ਯਸਮਾ ਬਸੁਛਨੁ।

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਉਹਾੱਲੇ ਆਪਨੋ ਆਜ਼ਾਦਵਾਰਾ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਆਫੁਮਾ ਲਿਨ ਗਰੁੰਭੁਨੇਛ ਰ ਉਹਾੱਕੋ ਆਜ਼ਾਦਵਾਰਾ ਖੇਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਨਾਸ ਗਰੁੰਭੁਨੇਛ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਆਪਨੈ ਝੁਛਾਲੇ ਮਾਯਾਭਾਟ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਭਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲਨੁਹੁੰਚੁ ਰ ਮਾਯਾਕੋ ਪਾਸੋਮਾ ਪਰੇਰ ਕੇਹੀ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਭਾਸ ਗਢੈ ।

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੈ ਰਾਸਿ ॥

ਉਹਾਲੇ ਕਸਲਾਇ ਦੇਖਭਾਲ ਗੁੰਨੁਹੁੰਚੁ ਭਨੇਰ ਪਨਿ ਭਨ ਸਕਿੰਦੈਨ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਖਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋ ਭੇਦ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਖਾਹਾ ਹੁੰਚੁ, ਜਸਲਾਇ ਭਗਵਾਨੁ ਸੁਖਯੰਲੇ ਜ਼ਾਨਕੋ ਜਯੋਤਿ ਦਿਨੁਹੁੰਚੁ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਸ੍ਰੀਜਨਾ ਗਰੇਰ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਕਰਮਕਾ ਲੇਕਾਜੋਖਾ ਗਰਨਕਾ ਲਾਗਿ ਧਰਮਰਾਜਲਾਇ ਨਿਯੁਕਿਤ ਗਰੇਕਾ ਚਨੁ ।

ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਵਹਾਠ ਧਰਮਰਾਜਕੋ ਸਮਖ ਸਤ੍ਯਾਨੁਸਾਰ ਨੈ ਨਿਰਯ ਹੁੰਦੁ ਚੁਣਿ ਅਨਿ ਦੁਸ਼ਟ ਪਾਪੀਹਰੂਲਾਇ ਚਾਨੇਰ ਅਲਗ ਗਰਿੰਚੁ ।

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲੂਹੈ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਝੂਟਲੇ ਟਪਹਾਠ ਠਾਉ ਪਾਉਦੈਨ, ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਕਾਲੋ ਬਨਾਇੰਚੁ ਰ ਨਰਕਮਾ ਧਕੇਲਿੰਚੁ ।

ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਇੰਕੋ ਨਾਉਂਮਾ ਮੋਹਿਤ ਹੁਨੇਹਰੂਲੇ ਜਿਲਿੰਚੁ, ਰ ਠਗਹਰੂ ਹਾਠਿੰਚੁ ।

ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨੁਲੇ ਧਰਮਰਾਜਲਾਇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਕਰਮਕੋ ਵਿਵਰਣ ਲੇਖੁ ਨਿਯੁਕਿਤ ਗਰੁੰਭਏਕੋ ਚ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦੁ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਇੰਲੇ ਸ੍ਰੀਠਿ ਗਰੁੰਭਏਕੋ ਧੁਨਿ ਰ ਤਪਾਇੰਲੇ ਰਚੁੰਭਏਕੋ ਵੇਦੁ ਅਦੁੰਭੁਤ ਚ ॥

विस्माद् जीअ विस्माद् डेद ॥

तपाईंले सृष्टि गर्नुभएका प्राणीहरू र तपाईंले सिर्जना गर्नुभएको प्राणीहरूबीचको भिन्नता पनि अनौठो छ।

विस्माद् रूप विस्माद् रंग ॥

विभिन्न प्रकारका रूपहरू र रङहरू आश्चर्यजनक छन्।

विस्माद् नागो ढिर्हि जंत ॥

जहिले पनि नाङ्गै घुमफिर गर्ने सबै प्राणीहरू देखेर म साह्रै छक्क पर्छु।

विस्माद् पउटु विस्माद् पाटी ॥

हावा र पानी पनि विस्मयको कारण हो।

विस्माद् अगनी खेडहि विडानी ॥

यो धेरै आश्चर्यजनक छ कि धेरै प्रकारका आगोले अचम्मको खेल खेल्छ।

विस्माद् षरती विस्माद् धाटी ॥

पृथ्वीको अस्तित्व पनि आश्चर्यको विषय हो र जीवहरूको उत्पत्तिका चार स्रोतहरू पनि विस्मयकारी छन्।

विस्माद् सादि लगहि परानी ॥

जीवहरू स्वादमा संलग्न हुने पदार्थहरू पनि विस्मयकारी हुन्छन्।

विस्माद् संजेगु विस्माद् विजेगु ॥

संयोग र वियोग पनि विचित्रको कुरा हुन्।

विस्माद् डुध विस्माद् डेगु ॥

संसारको भोक र विलासिता पनि अचम्मको छ।

विस्माद् सिढति विस्माद् सालाह ॥

परमेश्वरको महिमा पनि गजबको छ।

विस्माद् उइइ विस्माद् राह ॥

मानिस पथभ्रष्ट भएर सही बाटोमा आउनु पनि अनौठो कुरा हो।

विस्माद् नेत्रै विस्माद् दुरि ॥

यो ठुलो विस्मयको कुरा हो कि परमेश्वर जीवित प्राणीहरूबाट नजिक र टाढा हुनुहुन्छ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੀ ਭਕਤਹਰੂ ਅਦ੍ ਭੁਤ ਹੁन्छਨ੍ ਜਸਲੇ ਭਗਵਾਨ੍ਲਾਇ ਪ੍ਰਤ੍ਯਕ੍ਸ਼ ਆਂਖਾਲੇ ਦੇਠੁਠਨ੍।

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਨਾਨਕ ਭन्छਨ੍, ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਮ ਤਪਾਇੰਕੋ ਸਵਭਾਵਕੋ ਅਦ੍ਭੁਤ ਵਿਸਮਯ ਦੇਖੇਰ ਚਕਕ ਪਠੁੰ।

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਤਪਾਇੰਕੋ ਸਵਭਾਵਕੋ ਯੋ ਅਚਮਮਕੋ ਚਮਕਾਰਲਾਇ ਭਾਗਯਮਾਨੀਹਰੂਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬੁਝੁ ਸਕਠੁਨ੍।੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਜੁਨ ਕੁਰਾ ਦੇਖੁ ਰ ਸੁਭ ਸਕਿन्छ ਠਯੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਭਿਤ੍ਰ ਹੁन्छ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਡਰ ਰ ਆਨਨ੍ਦਕੋ ਸਾਰ ਹੋ ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਆਕਾਸ਼ ਰ ਪਾਤਾਲਮਾ ਅਵਸਠਿਤ ਚ, ਰ ਯੋ ਸਭੈ ਸ੍ਰਿਠਿ ਤਪਾਇੰਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਚ।

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ਼ਰੀਯਤ ਆਦਿ ਸਵਭਾਵੈਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਠ ਹੁਨ੍ ਰ ਸਭੈ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰਕਾ ਹੁन्छਨ੍।

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਖਾਣੇ, ਪਿਤਨੇ ਰ ਲਗਾਤਨੇ ਕਾਮ ਗਨੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮਾਰਠਿਤ ਜਤਾਤਠੈ ਪ੍ਰੇਮ ਚ।

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਸੰਸਾਰਕਾ ਜੀਵਜਨ੍ਤੁਮਾ ਜਾਤ, ਰਙ ਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁन्छਨ੍।

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰਿਠਿਅਨੁਸਾਰ ਰਾਮ੍ਰੋ ਰ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਹੁन्छ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਘਮਠਡ ਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁन्छ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਹਾਵਾ, ਪਾਨੀ ਰ ਆਗੋ ਹੁन्छ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਠ੍ਵੀ ਰ ਮਾਟੋ ਹੁन्छ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ! ਯੋ ਸਭੈ ਤਪਾਇੰਕੋ ਸ੍ਰਿਠਿ ਹੋ, ਤਪਾਇੰ ਆਪਨੈ ਸ੍ਰਿਠਿਕੋ ਮਾਲਿਕ ਰ ਸ੍ਰਿਠਿਕਰ੍ਤਾ ਹੁਨੁਹੁन्छ, ਰ ਤਪਾਇੰਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਤੰਕੋ ਕਾਰਣ ਤਪਾਇੰਕੋ ਠੂਲੋ ਮਹਿਮਾ ਚ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੇ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨੋ ਆਜ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰੀਠਿ ਦੇਖੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਸਜ਼ਾਲਨ ਗਰੁਹੁਨ੍ਹ, ਤਹਾ ਸਰਵਘਾਪੀ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਤਹਾਕੋ ਵਯਵਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਗਰੁਹੁਨ੍ਹ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਮਾਨਵ ਜਗਤਮਾ ਯਸਕੋ ਭੋਗ ਭੋਗੇਪਛਿ ਮ੍ਰਿਤੁਪਛਿ ਯੋ ਸ਼ਰੀਰ ਮਾਟੋਮਾ ਮਾਟੋ ਬਨ੍ਹ ਅਰਥਾਤ੍ ਆਤਮਾ ਜਾਨ੍ਹ।

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਜਬ ਕੁਨੈ ਮਾਨਿਸ ਸੰਸਾਰਕੋ ਵਪਾਰਮਾ ਠੂਲੋ ਮਾਨਿਨ੍ਹ, ਤਸਲਾਓ ਘਾਟੀਮਾ ਸਾਡੁਲੋਲੇ ਬਾਧੇਰ ਅਗਾਡਿ ਖਕੇਲਿਨ੍ਹ।

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਤਯਹਾ ਤਿਨਕਾ ਕਰਮਹਰੂਲਾਓ ਵਿਚਾਰ ਗਰਿਨ੍ਹ ਰ ਤਹਾ ਬਸੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਤਹਾਕੋ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਵਪਾਯਾ ਗਰਿਨ੍ਹ।

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਗੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਜਬ ਤਸਲਾਓ ਸਜਾਯ ਦਿਝਨ੍ਹ, ਤਸਕੋ ਕੁਨੈ ਠਾਊ ਹੁੰਦੈਨ, ਅਬ ਤਸਕੋ ਚਿਤਕਾਰ ਪਨਿ ਕਸਲੇ ਸੁਨਲਾ ਰ?

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਅਜ਼ਾਨੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਦੁਰ੍ਭ ਜੀਵਨਲਾਓ ਵਧਰਮਾ ਨਠ ਗਰਿਦਿਏਕੋ ਛ। 3.

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਡਰਮਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਵਾਯੁ ਸੰਧੈਵ ਚਲਿਰਹਨ੍ਹ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਭਯਮਾ ਥੁਪ੍ਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਹਾਵਾਹਰੂ ਸਧੈਂ ਬਹਿਰਹਨ੍ਹਨ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਤਹਾਕੋ ਡਰਲੇ ਨੈ ਆਗੋਲੇ ਆਪਨੋ ਕਾਮ ਗਠ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਫਰਲੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਬੋਝਮੁਨਿ ਪੁਰਿਏਕੋ ਚ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਆਯੁਜਾਨੁਸਾਰ ਇੰਦੁ ਆਪਨੋ ਸਿਰਮਾ ਭਾਰੀ ਬੋਕੇਰ ਬਾਦਲਝੈਂ ਘੁਮ੍ਹਣਨੁ ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਫਰਲੇ ਨੈ ਧਰਮਰਾਜ ਉਨਕੋ ਫੋਕਾਮਾ ਤਭਿਨ੍ਹਣਨੁ ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

ਸੂਰ੍ਯ ਰ ਚਨ੍ਦ੍ਰਮਾ ਭਗਵਾਨਕੋ ਫਰਲੇ ਸਕ੍ਰਿਯ ਹੁਨ੍ਹਣਨੁ ।

ਕੇਹ ਕਰੇੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਕਰੋਡੈਂ ਕੋਸ ਹਿੰਡੁਦਾ ਪਨਿ ਉਨਕੋ ਯਾਤ੍ਰਾਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨ੍ਯ ਚੈਨ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੂਰ ਨਾਥ ॥

ਸਿਫੁ, ਬੁਫੁ, ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ ਰ ਨਾਥਯੋਗੀਹਰੂ ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਯਮਾ ਘੁਮਫਿਰ ਗਠੰਨੁ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਚਾਰੈਤਿਰ ਤ੍ਰਾਸਮਾ ਨੈ ਆਕਾਸ਼ ਫੈਲਿਏਕੋ ਚ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਯਮਾ ਮਹਾਨੁ ਯੋਫੁਹਾਹਰੂ, ਮਹਾਨੁ ਯੋਫੁਹਾਹਰੂ ਰ ਨਾਯਕਹਰੂ ਸਕ੍ਰਿਯ ਚਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਫਰਮਾ ਝੁਠੁ ਝੁਠੁ ਜਨ੍ਮਨੇ ਰ ਮਨੈਂ ਕ੍ਰਮ ਜਾਰੀ ਰਹਨ੍ਹਣ।

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਵਰਲੇ ਆਪਨੋ ਭਯਮਾ ਸਭੈਕੋ ਭਾਗ੍ਯ ਨਿਧਾਰਿਣ ਗਨੁੰਭਏਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਵਰ ਨਿਫਰ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹਣ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

नानक निरबडु निरंकारु हेरि केते राम रवाल ॥

हे नानक! एक निरंकर प्रभु मात्र निडर छन्, अन्य त रामजस्तै कति उहाँको खुट्टाको धूलो हुन्।

केतीआ कंन् कगाणीआ केते बेद बीचार ॥

कृष्ण-कन्हैयाको लीलाका धेरै कथाहरू संसारमा प्रचलित छन् र धेरै विद्वानहरूले वेदको पाठ गर्न लागेका छन्।

केते नचहि मंगते गिउ मूउि पुरहि ताल ॥

धेरै भिखारीहरू नर्तकी हुन्छन् र बारम्बार तालमा नाच्छन्।

बाजारि बाजार महि आदि कचहि बाजार ॥

रसधारीहरू बजारमा आएर झूटो रस देखाउँछन्।

गावहि राजे राणीआ बेलहि आल पताल ॥

तिनीहरू राजा-रानीको रूपमा गीत गाउँछन् र उल्टो बोल्छन्।

लख टकिया के मुंदरे लख टकिया के हार ॥

उनीहरू लाखौं रुपियाँको झुम्का र लाखौं रुपियाँको हार लगाउँछन् ।

जितु तनि पाणीअहि नानका से तन हेवहि ढार ॥

हे नानक! तिनीहरूले जुन शरीरमा गहना लगाउँछन्, त्यो शरीरहरू खरानी बन्छन्।

गिआनु न गलीएी डुडीअै कबना करडा सारु ॥

ज्ञान शब्दले मात्र प्राप्त हुँदैन, व्याख्या गर्न फलामजत्तिकै गाह्रो हुन्छ ।

करमि मिलै ता पाणीअै हेर हिक्मति हुक्मु खुआरु ॥२॥

यदि भगवान्को कृपा भयो भने मात्र ज्ञान पाइन्छ, अन्य चतुर्थाई तथा छलकपट त नाम गर्ने मात्र हुन्॥२॥

पुडि ॥

पउडी॥

नदरि करहि जे आपणी ता नदरी सतिगुरु पाइआ ॥

यदि दयालु भगवानमा करुणा छ भने उहाँको कृपाले नै सच्चा गुरुको प्राप्ति हुन्छ ।

ऐहु जीउि बतुते जनम भरंमिआ ता सतिगुरि सवदु सुटाइआ ॥

यो जीवित आत्मा धेरै जीवनमा भौँतारिएको थियो, तर सतगुरुको शरणमा आएपछि सतगुरुले उनलाई शब्दको भिन्नता बताए।

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰਕਾ ਸਬੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂ! ਧਿਆਨ ਦਿਏਰ ਸੁਨ੍ਹ, ਸਤਗੁਰੂਜਸਤਾ ਠੁਲੀ ਕੀਹੀ ਦਾਤਾ ਚੈਨਨ੍ਹ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨ੍ਹੇਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਬਾਟ ਅਹੰਕਾਰਲਾਇ ਹਟਾਉਂਦਛ ਉਸਲਾਇ ਸਤਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਛ ਅਨਿ ਸਾਂਚੋ ਗੁਰੂਕੀ ਮਾਧਮਬਾਟ ਸਤ੍ਯਕੀ ਪ੍ਰਾਪਿ ਹੁੰਦਛ।

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਸਚ੍ਯਾ ਗੁਰੂਲੇ ਸਤ੍ਯਕੀ ਰਹਸ੍ਯ ਬਤਾਉਨੁਹੁਨ੍ਛ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਰੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨੁ ਰੋਪਾਲ ॥

(ਜਸਰੀ ਰਸਘਰੀਹਰੂਲੇ ਰਸ ਗਠੰਨ੍ਹ, ਟ੍ਯਸਰੀ ਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਸਲੀਲਾ ਪਨਿ ਹੁਨ੍ਛ। ਯਸ ਰਾਸਲੀਲਾਮਾ ਗੋਪੀਹਰੂ ਨਾਨ੍ਹੇ ਘਡੀਹਰੂ ਚਨ੍ਹ ਰ ਸਬੈ ਪ੍ਰਹਰਹਰੂ ਕਾਨ੍ਹਾ-ਗੋਪਾਲ ਹੁਨ੍ਹ।

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਵਾਯੁ, ਜਲ ਰ ਅਗ੍ਨਿ ਯਸ ਰਾਸ ਲੀਲਾਕਾ ਪਾਤ੍ਰਹਰੂਕਾ ਗਹਨਾ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਸੂਰ੍ਯ ਰ ਚਨ੍ਦ੍ਰਮਾ ਸ੍ਵੈਗ ਬੋਕਨੇ ਨਟਹਰੂ ਹੁਨ੍ਹ।

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਪ੍ਰਥਵੀਲੇ ਆਵਸ਼੍ਯਕ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰ੍ਦਛ, ਰ ਸਮ੍ਪੂਰ੍ਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੀ ਜਟਿਲਤਾਹਰੂ ਯਸ ਨਾਟਕਕੀ ਮਞ੍ਚਨਕੀ ਲਾਗਿ ਆਵਸ਼੍ਯਕ ਆਪ੍ਰ੍ਰਿਹਰੂ ਹੁਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸ ਨਾਟਕਮਾ ਜ਼ਾਨਵਿਹੀਨ ਸੰਸਾਰ ਲੁਟਿਨ੍ਛ ਰ ਯਮਦੂਤਲੇ ਯਸਲਾਇ ਆਪਨੋ ਸਿਕਾਰ ਬਨਾਉਂਛ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥

(ਸਮਾਜਕੀ ਅਚਮ੍ਮਕੀ ਵਿਡਮ੍ਬਨਾ ਕੇ ਛ ਮਨੇ) ਚੇਲਾਹਰੂ ਤਾਲ ਬਜਾਉਂਛਨ੍ਹ ਰ ਤਨੀਹਰੂਕਾ ਗੁਰੂਹਰੂ ਨਾਛਛਨ੍ਹ।

ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ ਸਿਰ ॥

उसले कर्ल बाँधेर खुट्टा हल्लाउँछ र आफ्नो टाउको चिसो तरिकाले घुमाउँदछ।

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

तिनीहरूको टाउकोको केशमा धूलो पर्छ।

ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

यो तमाशा देखेर मानिसहरू हाँस्छन् र घर जान्छन्।

ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

रोटीको कारण तिनीहरूले लय मिश्रण गर्छन्।

ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥

उसले आफैलाई धरतीमा पछार्दछन्।

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥

गोपी र कान्हा पनि गाउँछन्।

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

सीता राजा रामको रूपमा गाउँछिन्।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

तर निडर, निरंकार प्रभुको नाम नै सत्य हो।

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

जसले सम्पूर्ण सृष्टिको सृष्टि गर्नुभयो।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ती सेवकहरू जसको भाग्य उदय हुन्छ, तिनीहरूले परमप्रभुको सेवा गर्छन्।

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

जसको मनमा परमेश्वरको प्रेमको अभिलाषा हुन्छ, तिनको रात सुखमय हुन्छ।

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

जसले गुरु विचारधाराद्वारा यो पाठ सिकेका छन्,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

दयालु परमप्रभुले आफ्नो अनुग्रहद्वारा मात्र तिनीहरूलाई मुक्ति दिनुहुन्छ।

ਕੇਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਤ੍ਯਹਾਂ ਖੈਰੈ ਕਰਸਰਹਰੂ, ਕਤਾਇੰ ਪਾਡ੍ਗ੍ਰਾਹਰੂ, ਮਿਲਹਰੂ ਰ ਪਾਡ੍ਗ੍ਰਾਹਰੂ ਚਨ੍।

ਥਲ ਵਾਰੇਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਮਰੁਭ੍ਰਮਿਕੋ ਟੋਨਾਡੋ ਪਨਿ ਸ਼ਾਸ਼ੁਤ ਹੁਨ੍ਚ।

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਤ੍ਯਹਾਂ ਖੈਰੈ ਮਿਠਾਇੰ, ਮਿਠਾਇੰ ਰ ਖਾਨਾ ਨਿਕਾਲਨੇ ਮੇਸ਼ਿਨਹਰੂ ਚਨ੍।

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਹਿੰਡਦਾ ਹਿੰਡਦਾ ਚਰਾਲੇ ਸਾਸ ਫੇਰਨ ਸਕਦੈਨਨ੍।

ਸੁਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਖੈਰੈ ਭਾਜਾਹਰੂ ਫਲਾਮਕੋ ਜੁਤਾਮਾ ਹਾਲੇਰ ਖੁਮਾਝਨ੍ਚ।

ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰੋਟੇਟਰ ਰ ਮੇਸ਼ਿਨਹਰੂਕੋ ਗਣਨਾਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨ੍ਤ ਚੈਨ।

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੇਇ ॥

ਮਾਧਾਕੋ ਬਧਨਮਾ ਫਸੇਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇੰ ਧਰਮਰਾਜਲੇ ਯਸਤਾ ਕਰਮਅਨੁਸਾਰ ਖੁਮਾਝੰਦਚਨ੍।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੇਇ ॥

ਹਰੇਕ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਨੋ ਕਰਮਅਨੁਸਾਰ ਨਾਚਚਨ੍।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਮੇ ਰੇਇ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰਕੋ ਮੋਹਮਾ ਫਸੇਰ ਨਾਚਚ ਰ ਹਾਝਚ, ਓ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁਕੋ ਸਮਧਮਾ ਰੁਨ੍ਚ।

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੇਹਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਉਡੇਰ ਪਨਿ ਉਮਕਨ ਸਕਦੈਨਨ੍, ਨ ਤ ਕਸੈਲੇ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਨ ਸਕਚ।

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨਾਚੁ ਰ ਉਫ੍ਰਨੁ ਮਨਕੋ ਝਚਾ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਡਰ ਹੁਨ੍ਚ, ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਨ੍ਚ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਤਿਸ੍ਰੋ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ, ਤਿਸ੍ਰੋ ਨਾਉਂ ਯਾਦ ਗਰਨ ਰੁਨੇ ਮਾਨਿਸ ਨਰਕਮਾ ਜਾਇਨ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਆਤਮਾ ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਦਿਨੁਹੁਛ, ਤਹਾਲੇ ਜੇ ਦਿਨੁਹੁਛ, ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਜੇ ਦਿਨੁਹੁਛ ਟਪਹੀ ਖਾਛ।
ਅਰੂ ਕੇਹੀ ਮਨੁ ਅਰਥਹੀਨ ਛ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਯਦਿ ਤਪਾਏ ਆਪਨੋ ਮਲਾਏ ਚਾਹਨੁਹੁਛ ਮਨੇ ਪੁਣਯਕਰਮ ਗਰੁਹੋਸ੍ ਰ ਨੀਚ (ਵਿਨਿਤ) ਅਰਥਾਤ੍
ਹੁਨੀਤ ਮਨੁਹੋਸ੍।

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਬਲਿਯੋ ਮਾਨਿਸ ਬੁਫੇਸਕਾਲਲਾਏ ਟਾਫੈ ਰਾਖੁ ਚਾਹਛ ਮਨੇ ਪਨਿ ਤਸਕੋ ਪਹਿਰਨਮਾ ਬੁਫੇਸਕਾਲ
ਆਉਛ।

ਕੇ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਜਬ ਮਾਨਿਸਕੋ ਜੀਵਨਕਾ ਘਡੀਹਰੂ ਪੂਰ੍ਣ ਹੁਛਨੁ, ਤਬ ਸੰਸਾਰਮਾ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਬਾਓਂ ਸਕਦੈਨ, ਅਰਥਾਤ੍
ਜੀਵਨ ਕੋ ਪੂਰ੍ਣਤਾ ਪਛਿ ਮਾਤ੍ਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਛ। ॥ ੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਸ਼ਰਿਯਾਲਾਏ ਸਬੈਮਨ੍ਦਾ ਰਾਮ੍ਰੋ ਰੂਪਮਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾ ਗਰਨ ਮਨ ਪਰਾਉਛਨੁ ਰ ਤਨੀਹਰੂ ਯਸਲਾਏ
ਪਫੁਛਨੁ ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਛਨੁ (ਅਰਥਾਤ੍ ਸ਼ਰਿਯਾਲਾਏ ਤਚ ਮਾਛਨੁ ਰ ਯਸਲਾਏ ਕਾਨੂਨ ਮਾਨ੍ਦਛਨੁ)।

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗਛਨੁ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਸੇਵਕ ਟਯੋ ਹੋ ਜੋ ਅਲਲਾਹਲਾਏ ਹੇਰਨਕੋ ਲਾਗਿ
ਸ਼ਰੀਯਤਕੋ ਪ੍ਰਤਿਬਛਕੋ ਅਧੀਨਮਾ ਪਛ।

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦੂ ਧਰਮਾਵਲੰਬੀਹਰੂਲੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਦੁਵਾਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਿਤ ਦੇਵਤਾਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਛਨੁ, ਜਸਕੋ ਰੂਪ ਅਤ੍ਯਨ੍ਤ ਸੁਨ੍ਦਰ
ਛ।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

तीर्थस्थलमा स्नान गर्ने, देवीदेवताका मूर्तिको पूजा गर्ने र चन्दनको सुगन्ध प्रयोग गर्ने गर्छन्।

ਜੇਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

योगीहरूले समाधि स्थापना गरेर निर्गुण प्रभुको ध्यान गर्छन् र 'अलख' नामले करतारलाई पुकार्छन्।

ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

अलक्ष प्रभुको रूप सूक्ष्म छ, उनको नाम निरञ्जन हो र यो संसार उनको शरीर हो।

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

दानीको मनमा सन्तोष उत्पन्न हुन्छ अनि दान गर्ने बारे सोच्दछ।

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੇਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

तर दिएको दानको फलस्वरूप उनी हजारौं पटक माग्छन् र कामना गर्छन् कि संसारले उनलाई सुशोभित गरिरहोस्।

ਚੇਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੁੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

त्यहाँ झूटा आचरण भएका चोरहरू, व्यभिचारीहरू र पापीहरू पनि छन्।

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

उनीहरूसँग जे जति थियो, आफ्नो कर्मको फल भोगेर यहाँबाट रिक्तो हुन्छन्। के तिनीहरूले कुनै असल काम हरू गरे?"

ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

विभिन्न प्रकारका संसार र आकाशगंगाहरूमा पानी र पृथ्वीमा धेरै प्रकारका जीवहरू बस्छन्।

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

हे प्रभु! तिमैलाई थाहा छ यी प्राणीहरूले के भन्छन्। तिनीहरूलाई प्रदान गर्ने तपाईं नै हुनुहुन्छ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

हे नानक! भक्तहरू भगवानको स्तुति गर्न भोका हुन्छन् र उहाँको वास्तविक नाम नै उनीहरूको आधार हो।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

तिनीहरू सदाचारी पवित्र मानिसहरूको खुट्टाको धूलो बन्छन् र दिनरात आनन्दमा बस्छन्॥१॥

मः १ ॥

महला १ ॥

मिटी मुसलमान की पेड़ै पਈ कुमिहआर ॥

जब कुनै मुसलमानको मृत्यु हुन्छ, उसलाई गाडिन्छ र उसको शरीर माटो बन्छ, तर जब त्यो माटो कुम्हारमा आउँछ,

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

उहाँले यसबाट भाँडाकुँडा र इँटा बनाउनुहुन्छ, यो जलिरहेको माटो चिच्याउँछ।

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੇਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

गरीब माटो पानीबाट चिच्याउँछ र जलिरहेको अङ्गुर त्यसमाथि खस्छ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੇ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

गुरु नानक देव जी भन्नुहुन्छ कि यस संसारको सृष्टि गर्नुहुने भगवानलाई जलाउनु वा गाड्नुबीचको भिन्नता थाहा छ ॥२॥

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

साँचो गुरु बिना कुनै पनि मानिसले ईश्वरलाई प्राप्त गरेको छैन, र कहिल्यै हुनेछैन, किनकि

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

भगवान्ले आफूलाई सतगुरुको भित्री उपस्थितिमा राख्नुभएको छ र आफूलाई प्रकट गरेर उहाँको सामुन्ने घोषणा गर्नुहुन्छ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

जसले सांसारिक आसक्तिलाई आफ्नो भित्री आत्मबाट मेटिदिएका छन्, उनीहरू सतगुरुलाई भेटेर मुक्त भएका छन्।

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

सबैभन्दा राम्रो विचार यो हो कि जसले आफ्नो मन सत्यमा राखेको छ, उसले प्रभुलाई संसारको जीवनदाता भेट्टाएको छ ॥६॥

सलोक मः १ ॥

श्लोक महला १ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਮਾਨਿਸ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਸੰਸਾਰਮਾ ਆਏਕੋ ਚ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਸੰਸਾਰ ਚੋਟੇਕੋ ਚ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਤਨੀ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਜਨਮੇਕਾ ਥਿਏ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਰੇਕਾ ਥਿਏ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਸਲੇ ਕਸੈਲਾਇ ਕੇਹੀ ਦਿਯੋ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਤਸਲੇ ਕਸੈਬਾਟ ਕੇਹੀ ਲਿਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾਏਕੋ ਥਿਯੋ ਰ ਅਹੰਕਾਰਕਾ ਕਾਰਣ ਹਰਾਏਕੋ ਥਿਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਕੋ ਕਾਰਣਲੇ ਨੈ ਠ ਸਤ੍ਯਵਾਦੀ ਰ ਝੂਟੋ ਬਨ੍ਠ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਸਲੇ ਪਾਪ ਰ ਪੁੰਨਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚਦੁ ਚ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਨਰਕ ਵਾ ਸੁਰਗਿਮਾ ਜਨਮਨ੍ਠ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੇਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਨੀ ਕਹਿਲੇ ਹਾਂਸ੍ਠਨ੍ ਤ ਕਹਿਲੇ ਘਮਨ੍ਠਕਾ ਕਾਰਣ ਰੁਨ੍ਠਨ੍।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥

ਅਹੰਮਾ ਤਸਕੋ ਮਤਿ ਪਾਪਲੇ ਭਰਿਏਕੋ ਹੁਨ੍ਠ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਠੀਰ੍ਠਸ੍ਠਾਨਦੁਆਰਾ ਆਪਨੋ ਪਾਪ ਸੁਫੁ ਪਾਦੈ ਹਿੰਡੁ ਚ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਜਾਤ ਰ ਸਮ੍ਪ੍ਰਦਾਯ ਪਨਿ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਗੁਮਾਤੁੰਦੁ ਚ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਮੂਰ੍ਠ ਰ ਬੁਫਿਮਾਨ ਬਨ੍ਠ।

ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤਰ ਤਸਲਾਇ ਮੋਖ ਰ ਮੁਕ੍ਤਿਕੋ ਸਾਰ (ਰਹਸ੍ਠ) ਠਾਹਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥

उसले अभिमानमा नै मायालाई सत्य सम्झन्छ अनि अभिमानमा नै यसलाई रूखको छाँया सरह झुटा सम्झन्छ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥

अहंकारका कारण नै प्राणीले बार बार योनिहरूमा जन्म लिँदछ।

ਹਉਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੁਝੈ ॥

यदि अहंकार हट्यो भने भगवानको ढोका सुझाइन्छ।

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੁਝੈ ॥

अन्यथा, ज्ञान नभएको व्यक्ति वादविवादमा नै अलझिरहन्छ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

हे नानक! प्रभुको आज्ञाअनुसार मानिसको भाग्यको विवरण लेखिएको हुन्छ।

ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

जब मानिसले एउटा विचारधारा राख्छ, उसले सत्यमा विश्वास गर्न थाल्छ ॥१॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला २ ॥

ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

यो अहंकारको प्रकृति हो कि मानिसले अहंकारमा नै कार्य गर्दछ।

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੇਨੀ ਪਾਹਿ ॥

यो अहंकार जीवको बन्धनको कारण हो, त्यसैले जीव बारम्बार योनिमा पर्छ।

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

यो अहंकार जीवको बन्धनको कारण हो, त्यसैले जीव बारम्बार योनिमा पर्छ।

ਹਉਮੈ ਏਹੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

प्रभुको इच्छा यो हो कि अहंकारको कारण मानिसले आफ्नो पहिलेको कर्मअनुसार भौतारिनु पर्छ।

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੁ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

अहंकार एउटा लामो रोग हो, तर यसको उपचार पनि उपस्थित छ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

यदि प्रभुले कृपादृष्टि धारण गर्नुभयो भने मानिसले गुरुको वटनअनुसार कर्म गर्दछ अर्थात् यदी यस रोगको उपटार हो।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

नानकको भनाइ छ कि, "हे मानिस! सुनुहोस्, संयमित भए यो अहंकार र दुःखको रोग निको हुन्छ । (आत्म-नियन्त्रण भनेको स्वतन्त्र आनन्द र पूर्ण त्यागबीचको अवस्था हो।) ॥२॥

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी॥

मेव कीर्ति सँतेधीਈं जिनै सचे सचु पਿਆਇआ ॥

जसले एउटै परम सत्यको मात्र ध्यान गरेका छन्, ती सन्तोषी व्यक्तिहरूले नै परमात्माको सेवा भक्ति गरेका छन्।

ਓਨੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

उसले कुमार्गमा आफ्नो खुट्टा राख्दैन अनि शुभ कर्म तथा धर्म कमाउँछ।

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

तिनीहरूले संसारको बन्धन तोड्छन् र केही खाना र पानी लिन्छन्।

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

हे ईश्वर! तपाईं महान् दाता हुनुहुन्छ, जसले सधैं नै आशिष् दिनुहुन्छ।

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

महान् प्रभुको स्तुति गर्नाले मानिसले प्रसिद्धि प्राप्त गर्दछ ॥७॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

श्लोक महला १॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

हे नानक! पुरुष, रूखहरू, तीर्थयात्रा, समुद्र तट, बादल, खेत,

ਦੀਪਾਂ ਲੇਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਤੰਡਾਂਹ ॥

टापुहरू, संसारहरू, वृत्तहरू, महाद्वीपहरू, ब्रह्माण्डहरू,

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅਨ੍ਦਜ, ਜੇਰਾਜ, ਸਵੀਡੇਨ ਰ ਉਦਮੀਜ,,

ਸੇ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ ॥

ਤਾਲ ਰ ਪਹਾਡਮਾ ਬਸ਼ੇ ਜੀਵਜਨ੍ਤੁਕੋ ਸੰਭਾ ਕਤਿ ਚ ਮਨ੍ਰੇ ਕੁਰਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਲਾਇੰ ਮਾਤ੍ਰ ਥਾਹ ਚ।

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਗਵਾਨ੍ ਜੀਵਹਰ੍ ਸ੍ਰਿ ਗਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਚ ਰ ਜੀਵਿਤ ਰਾਖ੍ਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਜਸਲੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣਡਕੋ ਸ੍ਰਿ ਗਨ੍ਰੁਮਯੋ, ਤਹਾੱਲੇ ਯਸਕੋ ਖਯਾਲ ਰਾਖ੍ਨੁਹੁਨ੍ਚ ਰ ਖਯਾਲ ਰਾਖ੍ਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਸੇ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਸੰਸਾਰਕੋ ਸ੍ਰਿ ਗਨ੍ਰੇ ਕਰਤਾਲੇ ਪਨਿ ਯਸਕੋ ਖਯਾਲ ਰਾਖ੍ਨੁ।

ਤਿਸੁ ਜੇਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਤਹਾੱ ਏਕ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ, ਮ ਤਹਾੱਲਾਇੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰ੍ਦਛੁ। ਤਿਨਕੋ ਦਰਬਾਰ ਅਵਿਚਲਿਤ ਚ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਯਾ ਨਾਮਕੀ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਤਿਲਕ ਰ ਜਨੇਤ ਲਗਾਤਨੁਕੋ ਅਰ੍ਥ ਕੇ ਹੋ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਾਖੀਂ ਰਾਮ੍ਰਾ ਕਰ੍ਮ, ਅਸਲ, ਲਾਖੀਂ ਪੁਣ੍ਯ ਸਵੀਕਾਰ ਮਏ ਤਾਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਸ੍ਰੁਤਿਹਰ੍ ਸੁਰਤੀ ਮਏ ਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਜ਼ਾਨ-ਧ੍ਯਾਨ ਰ ਪੁਰਾਣਕਾ ਪਠਨਹਰ੍ ਸਬੈ ਵ੍ਧ੍ਰ ਚਨ੍।

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੇਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਚਾਹੇ ਤੀਰ੍ਥਾਟਨਮਾ ਲਾਖੀਂ ਤਪਸ੍ਯਾ ਗਰੇਕਾ ਚੈ, ਵਨਮਾ ਗਏਰ ਸਹਜ ਯੋਗ ਗਰੇਕਾ ਚੈ,

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ॥

ਯਦਿ ਲਾਖੀਂ ਵੀਰ ਹ੍ਰਦਯਹਰ੍ ਸਙ੍ਘਰ੍ਸ਼ਮਾ ਦੇਖਿਏਕਾ ਚਨ੍ ਰ ਯੁਢ੍ਰਮ੍ਰਮਿਮਾ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍ ਮਨੇ ਪਨਿ,

ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਲਾਖੀਂ ਸ੍ਰੁਤਿਕਾ ਸ਼ਲੋਕਪਠੇ ਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਧ੍ਯਾਨ ਰ ਪੁਰਾਣਹਰ੍ ਵ੍ਧ੍ਰ ਚਨ੍ ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਕਿਨਕਿ ਯਸ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸ੍ਰਿਣਿ ਗਰੁਹੁਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਲੇ ਨੈ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਕੋ ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਿਤੁਕੋ ਨਿਰਧਾਰਣ ਗਰੁਭਏਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ੁਰਕੋ ਕਰਮ (ਮੇਹਰ) ਸਤ੍ਯਕੋ ਚਿਨ੍ਹ ਹੋ, ਅਨ੍ਯ ਸਭੈ ਚਤੁਰ ਚਾਲਹਰੁ ਝੂਟਾ ਹੁਨ੍ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਠੀ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤਿਮੀ ਏਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਚ੍ਯਾ ਗੁਰੁ ਹੋ, ਜਸਲੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ ਫੈਲਾਤਨੁਭਏਕੋ ਚ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਜਸਲਾਏ ਤਿਮੀਲੇ (ਸਤ੍ਯ) ਦਿਨ੍ਠੈ ਓਸਲੇ ਸਤ੍ਯ ਗ੍ਰਹਣ ਗਠੈ ਰ ਓਸਲੇ ਸਤ੍ਯਕੋ ਕਾਮ ਗਠੈ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਸਲਾਏ ਸਤਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਠ, ਓਸਲਾਏ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਠ। ਸਚ੍ਯਾ ਗੁਰੁਲੇ ਓਨੀਹਰੁਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਤ੍ਯ ਭਰੁਹੁਨ੍ਠ।

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਤਰ ਮੂਰ੍ਖ, ਸੁਵਾਰ੍ਥੀ ਮਾਨਿਸਹਰੁਲਾਏ ਸਤ੍ਯ ਕੇ ਹੋ ਭਨੇਰ ਥਾਹ ਹੁੰਦੈਨ ਰ ਤਿਨੀਹਰੁਲੇ ਵ੍ਯਰ੍ਥਮਾ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨ ਨਸ਼ਟ ਗਠੈਨ੍।

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਯਸਤਾ ਮਾਨਿਸਹਰੁ ਕਿਨ ਯਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਆਏਕਾ ਚਨ੍ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਗਾਡੀ ਲੋਡ ਗਰੇਰ ਕਿਤਾਬ ਪਠਿਏ ਪਨਿ ਪੁਸਤਕਕਾ ਸਭੈ ਸਮੁਦਾਯਕੋ ਅਧ੍ਯਯਨ ਗਰੁਪਠੈ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਪੁਸਤਕਹਰੁ ਡੁਙਗਲੇ ਭਰਿਏਕਾ ਚਨ੍ ਕਿ ਚੈਨਨ੍, ਚਾਹੇ ਤੀ ਪਠਿਏਕਾ ਰ ਖੁਪ੍ਰਿਏਕਾ ਨੈ ਕਿਨ ਨਹੋਸ੍।

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਤਪਾईਲੇ ਜਤਿ ਵਰ्ष ਅਧਯਨ ਗਰੇ ਪਨਿ, ਜਤਿਸੁਕੈ ਮਹਿਨਾ ਅਧਯਨ ਗਰੇ ਪਨਿ।

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਯਦਿ ਤਪਾई ਜੀਵਨਭਰ ਪਫਨੁਹੁਛ ਭਨੇ ਪਨਿ ਜੀਵਨਕੋ ਸਾਸ ਨਫੇਦਾਸਿਮਮ ਪਫਦੈ ਰਹਨੁਹੋਸੁ।

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

ਤਰ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਏਤਟਾ ਮਾਤ੍ਰ ਕੁਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਗਰਿਛ, ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਮਾਨਿਸਕੋ ਕਰਮਮਾ ਚ, ਅਰੂ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਭੀਂਤਾਰਿਏਜਸਤੈ ਹੋ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਮਾਨਿਸ ਜਤਿ ਪਫੁਛ-ਲੇਛੁਛ, ਤਤਿ ਨੈ ਦੁ:ਖਮਾ ਜਲੁਛ ।

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੇ ਲਵਿਆ ॥

ਜਤਿ ਧੇਰੈ ਤੀਰਥਯਾਤ੍ਰਾਮਾ ਭੀਂਤਾਰਿਛਨੁ, ਯਤਿ ਨੈ ਅਧਿਕ ਨਿਰਰਥਕ ਭੋਲੁਛਨੁ।

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਜਤਿ ਧੇਰੈ ਧਾਰਮਿਕ ਪਹਿਰਨ ਲਗਾਉਂਛ, ਯਤਿ ਨੈ ਤਸਲੇ ਸਰੀਰਲਾई ਦੁ:ਖੀ ਬਨਾਉਂਛ ।

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਅਭ ਤਿਮੀਹਰੂਲੇ ਗਰੇਕੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਭੋਗ।

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਖਾਨਾ ਨਖਾਨੇ ਮਾਨਿਸਲੇ ਜੀਵਨਕੋ ਸਵਾਦ ਗੁਮਾਉਂਛ।

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਦੁਵਿਧਾਮਾ ਪਦਾ ਮਾਨਿਸ ਅਸਾਧੈ ਦੁ:ਖੀ ਹੁਛ।

ਬਸਤੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਜਸਲੇ ਲੁਗਾ ਲਗਾਉਂਦੈਨ ਤਸਲੇ ਦਿਨਰਾਤ ਕਞ ਭੋਗੁਛ।

ਮੇਨਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਾ ॥

ਚੁਪ ਲਾਗੇਰ ਬਸਦਾ ਮਾਨਿਸਕੋ ਨਾਸ ਹੁਛ । ਗੁਰੁਬਿਨਾ ਮੋਹਮਾ ਸੁਤੇਰ ਕਸਰੀ ਭਯੰਝਨ ਸਕਿਛੁਛ?

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

खाली खुट्टा हिंङ्ने मानिसले आफ्नो कर्मको फल काट्छ।

अलु मलु धाਈ सिरि ढाਈ पाਈ ॥

एउटा मानिस जसले अशुद्ध धूलो खान्छ र आफ्नो टाउकोमा खरानी राख्छ,

मूर्खि अँपै पति गवाਈ ॥

त्यो मूर्ख अन्धा मानिसले आफ्नो गरिमा गुमाउँछ।

विटु नावै किहु षाँदि न पाਈ ॥

सत्यको नाम विना कुनै पनि कुरा स्वीकार्न सकिँदैन।

रहै बेघाटी मझी मसाटी ॥

उहाँ जंगल, चिहान र श्मशानघाटमा बस्नुहुन्छ।

अँपु न जाँदै ढिरि पढुटाँटी ॥

अन्धा मानिसले परमप्रभुलाई चिन्दैन अनि पश्चात्ताप गर्छ।

सतिगुरु डेटे मे सुख पाये ॥

जसले सतगुरुलाई भेट्छ उसले सुख प्राप्त गर्दछ।

हरि का नामु मँनि वसाये ॥

अनि उसले हरिको नाम उसको दिमागमा बसाल्छ।

नानक नदरि करे मे पाये ॥

हे नानक! सबै कुरा परमेश्वरको अनुग्रहले प्राप्त हुन्छ।

आस अँदेमे ते निहकेवलु हउमै सवदि जलाये ॥२॥

उहाँ आशा र चिन्ताबाट अलग हुनुहुन्छ र ब्रह्म शब्दले अहंकारलाई जलाउनुहुन्छ ॥ २ ॥

पउड़ी ॥

पउड़ी ॥

डगत तेरै मनि डावदे दरि मेरनि कीरति गावदे ॥

हे परमप्रभु! तपाईंको ढोकामा भजन र कीर्तन गाउँदै गर्दा अत्यन्त सुन्दर देखिने भक्तजनहरूलाई तपाईंको हृदय असाध्यै मन पर्छ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੇਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਯਹੀਨ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਰ ਵਠਿ ਬਿਨਾ ਤਹਾੱਕੋ ਭਯਮਾ ਸ਼ਰਣ ਪਾਤੰਦੈਨਨ੍, ਰ ਤਿਨੀਹਰੂ ਭੌਂਤਾਰਿਰਹਨ੍ਚਨ੍।

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥

ਕੋਹੀ-ਕੋਹੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਉਤਪਤਿ (ਪ੍ਰਭੂ) ਲਾਇ ਚਿਨ੍ਦੈਨਨ੍ ਰ ਕ੍ਯਰ੍ਥਮਾ ਆਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇਖਾਤੰਚਨ੍।

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਮ ਤਲ੍ਲੋ ਜਾਤਕੋ ਮਿਸ੍ਤ੍ਰੀ ਹੁੰ, ਭੌਂਕੀਲੇ ਆਫੂਲਾਇ ਸ਼੍ਰੇਠ ਜਾਤਿ ਭਨ੍ਚਨ੍।

ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥੯॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਮ ਤਪਾਇੱਕੋ ਧਿਆਨ ਗਨੇਹਰੂਕੋ ਸਙ੍ਗਤ ਮਾਗਠੁ। ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾ ਝੂਟ ਹੋ, ਜਨਤਾ ਝੂਟ ਹੁਨ੍, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਝੂਟ ਹੋ।

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾਹਰੂਕਾ ਮਨ੍ਡਪ ਰ ਮਹਲਹਰੂ ਝੂਟ ਰ ਚਲਕਪਟ ਹੁਨ੍।

ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨ੍ਣਹਾਰੁ ॥

ਸੁਨ ਰ ਚਾँਦੀ ਝੂਟਾ ਹੁਨ੍ ਰ ਯੋ ਲਗਾਤਨੇ ਧੋਕੇਭਾਜ ਨੈ ਹੋ।

ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਯੋ ਸ਼ਰੀਰ, ਵਸ੍ਤ੍ਰ ਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੂਪ ਸਭੈ ਝੂਟਾ ਹੁਨ੍।

ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥

ਪਤਿ-ਪਤ੍ਨੀਬੀਚਕੋ ਸਮ੍ਬन्ਧ ਨਿਕੈ ਚੋਟੋ ਸਮਯਕੋ ਹੁਨ੍ਚ, ਜਸਲਾਇ ਦੁਵੈਲੇ ਵਾਸਨਾਮਾ ਫਸੇਰ ਬਿਗਾਰੇਕਾ ਹੁਨ੍ਚਨ੍ ।

ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਝੂਟੋ ਮਾਨਿਸਲੇ ਝੂਟਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠੰ ਅਨਿ ਕਰ੍ਤਾ ਪ੍ਰਭੂਲਾਇ ਬਿਸਿੰਨ੍ਚ।

ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੇਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਮ ਕੋਸੰਗ ਮਿਤਰ ਹੁਨ ਸਕਛੁ? ਕਿਨਮਨੇ ਯੋ ਸੰਸਾਰ ਨਾਸ਼ਰ ਚ।

ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਝੂਟ ਮਿਠੋ ਗੁਣ ਹੋ, ਝੂਟ ਮਿਠੋ ਮਹ ਹੋ, ਝੂਟ ਨਰਕਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਝੂਠ ਡੁਬਾੜਹੇਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੇ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਾਮੁਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਠੰਨੁ ਰ ਭਨ੍ਚਨੁ, "ਹੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ! ਤਿਮੀ ਬਿਨਾ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਝੂਟੋ ਚ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਮਾਨਿਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਤ੍ਯ ਚ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥

ਤਸਕੋ ਝੂਟ ਹਟਾੜੁਨ੍ਚ ਰ ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਸੁਫੁ ਪਾਠੰ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਯਦਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਸਤ੍ਯ (ਪ੍ਰਭੁ) ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਠੰ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਹੁਨ੍ਚ।

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਜਪ ਸੁਨੇਰ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਨ੍ਚ, ਤਬ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਮੋਖਕੋ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੰਚ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਸਤ੍ਯਕੋ ਬੋਧ ਤਬ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਚ ਜਬ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁ-ਮਿਲਨਕੋ ਸੰਯੰਨ੍ਤਲਾਇ ਬੁਝਦੰਚ।

ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਪ੍ਰਥਵੀਲਾਇ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਰੂਪਮਾ ਸਜਾਏਰ ਤਸਲੇ ਯਸਮਾ ਕਰਤਾ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਉਂਕੋ ਬਿਤ ਚਠੰ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਸਤ੍ਯ ਤਬ ਮਾਤ੍ਰ ਥਾਹਾ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਚ ਜਬ ਕਸੈਲੇ ਸਾँਚੋ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੰਚ।

ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥

ਤਹਾँ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਮਾਥਿ ਦਯਾ ਗਰੁੰਨੁਨ੍ਚ ਰ ਸਕੇਸੰਮ ਦਾਨ ਗਰੁੰਨੁਨ੍ਚ।

ਸਚੁ ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਆਪਨੋ ਆਤਮਾਕੋ ਤੀਰਥਸਥਲਮਾ ਭਾਸ ਗਰੇਪਛਿ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਚ ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਉਹਾ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇ ਸੋਧੇਰ, ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗੇਰ ਬਸੁਹੁਨ੍ਚ ਰ ਨਿਵਾਸ ਗਰੁਹੁਨ੍ਚ ।

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਸਤ੍ਯ ਸਭੈਕਾ ਲਾਗਿ ਔਥਥਿ ਹੋ, ਯਸਲੇ ਪਾਪਲਾਇ ਹਟਾਉਂਚ ਰ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲ੍ਚ ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਉਨਕੋ ਸਾਮੁ ਬਿਨ੍ਤੀ ਗਠਨ੍, ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਤ੍ਯ ਚ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

ਮੇਰੋ ਹ੍ਰਦਯਲੇ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਖੁਟ੍ਰਾ ਰ ਧੂਲੋਕੋ ਦਾਨ ਮਾਗ੍ਚ, ਯਦਿ ਮੈਲੇ ਤ੍ਯੋ ਪਾਏਂ ਭਨੇ, ਮ ਯਸਲਾਇ ਮੇਰੋ ਟਾਤਕੋਮਾ ਰਾਖ੍ਰੇਚੁ ।

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹਾਮੀਲੇ ਝੂਟੋ ਲਾਲਚ ਟ੍ਯਾਗੇਰ ਏਤੈ ਮਨਲੇ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰੁਪਠ ।

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਹਾਮੀ ਜਸ੍ਤ ਕਰਮ ਗਠੀਂ ਟ੍ਯਸ੍ਤੈ ਫਲ ਹਾਮੀ ਪਾਉਂਚੀ ।

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਯਦਿ ਯਸ੍ਤੋ ਕਰਮ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਲੇਖਿਏਕੋ ਚ ਭਨੇ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਸਨ੍ਤਹਰੂਕੋ ਖੁਟ੍ਰਾਕੋ ਧੂਲੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਨ੍ਚ ।

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਨ੍ਯੂਨ ਬੁਢਿਕੋ ਫਲਸ੍ਵਰੂਪ ਹਾਮੀਲੇ ਸੇਵਾਕੋ ਫਲ ਗੁਮਾਉਂਚੀ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

अहिले सत्यको अनिकाल छ, अर्थात् सत्य लोप भएको छ र झुटको प्रसार व्याप्त छ, यो कलियुगको कालिखले मानिसहरूलाई बेचैन बनाएको छ।

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

परमप्रभुको नाउँको बिउ छर्नेहरू सम्मानका साथ (संसारबाट) गएका छन्, तर टुटेको(नामका) बिउ अब कसरी अंकुरित हुन सक्छ?

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

यदि बिउ पुरा भयो अनि मौसम सुखद भयो भने यो अङ्कुरित हुन सक्छ।

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਮੋਇ ॥

हे नानक! यदि लग प्रयोग गरिएको छैन भने नयाँ लुगा हरू रङ्न सकिदैन।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

शरीरमा लज्जाको लहर लगाइयो भने परमेश्वरको भयमा पापबाट धोएर चम्किलो हुन्छ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

हे नानक! यदि कुनै मानिस परमेश्वरप्रतिको भक्तिले रङ्गिएको छ भने झूटले उसलाई नजिकसम्म पनि छुन सक्दैन ॥१॥

ਮਃ ੧ ॥

महला १॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

लोभ र पाप दुवै राजा र मन्त्री हुन् र झुट चौधरी बनेका छन् ।

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

वासना तिनीहरूको मुख्य सल्लाहकार जस्तै हो, तिनीहरू उनलाई सल्लाह माग्छन् र त्यसपछि सँगै बस्छन् र जनतालाई मूर्ख बनाउने विभिन्न तरिकाहरूमा विचार-विमर्श गर्छन्।

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੁਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

अन्धा प्रजाहरू ज्ञानविहीन हुन्छन् र मरेकाहरूजस्तै चुपचाप अन्याय सहन्छन्।

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

बुद्धिमान नृत्य गर्छन्, बाजा बजाउन अनि विभिन्न रूपहरू धारण गरेर शृङ्गार गर्छन्।

ਉਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

उनीहरूले ठुलो स्वरमा बोलाउँछन् र युद्धकाव्य तथा नायकहरूको वीरताका कथाहरू गाउँछन्।

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

मूर्ख विद्वान् र विद्वान्हरू चातुर्यपूर्ण तर्क र चालबाजीद्वारा सांसारिक धन-सम्पत्ति जम्मा गर्नमा असाध्यै रमाउँछन्।

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

धर्मात्मा मानिसहरूले धर्मको कर्म गर्छन् र मोक्ष माग्छन्।

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

तर स्वार्थी कारणले यति भनिने जीवनको तर्क नबुझेर व्यर्थमा घर छोड्ने भएकाले उनीहरू यसको प्रभावबाट बञ्चित हुन्छन्।

ਸਭੁ ਕੇ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

सबैले आफूलाई पूर्ण भक्त साबित गर्छन्, कसैले पनि आफूलाई हीन ठान्दैनन्।

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥੨॥

हे नानक! यदि सम्मानको तराजु पछाडिको पालकीमा राखियो भने, केवल एक व्यक्ति राम्रो झुकेको देखिन्छ॥२॥

ਮਃ ੧ ॥

महला १॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੇਇ ॥

हे नानक! दुष्टता राम्ररी प्रकट हुन्छ किनभने ती सत्य परमेश्वरले सबै कुरा देख्छन्।

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

संसारमा सबैले फड्को मारेका छन्, तर संसारका सृष्टिकर्ताले जे गर्नुहुन्छ, त्यो हुन्छ।

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

जात र बाहुबलको परलोकमा कुनै मूल्य छैन किनभने त्यहाँ नयाँ प्राणीहरू बन्दछन्।

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

जसलाई कर्महरूको लेखा-जोखा भएर सम्मान प्राप्त हुन्छ, उसैलाई असल भन्न सकिन्छ॥३॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਵਿਧਾਤਾ! ਤਿਮੀਲੇ ਆਰਘਏਦੇਖਿ ਨੈ ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਰਾਮ੍ਹੋ ਭਾਗਯ ਲੇਖਿਦਿਏਕਾ ਚੈ ਕੇਵਲ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨਾ ਮਾਲਿਕ, ਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਸਮ੍ਹੋਕਾ ਚਨ੍।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਯੀ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਵਸਮਾ ਕੇਹੀ ਪਨਿ ਚੈਨ, ਯੋ ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਜਗਤੇ ਤਿਮੀਲੇ ਨੈ ਉਤਪੰਨ ਗਰੇਕਾ ਹੈ।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤਪਾਇ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਆਫੂਸੰਗ ਮਿਲਾਤਨੁਹੁੰਚ ਰ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਟਾਠਾ ਰਾਖਨੁਹੁੰਚ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਆਫੈਲੇ ਹਟਾਏਰ ਬਰਬਾਦਿ ਪਾਨੁਹੁੰਚ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਜਹਾँ ਤਿਮੀਆਫੈਲੇ ਆਪਨੋ ਬੁਝਿ ਕਸੈਲਾਇ ਦਿਏਕਾ ਚੈ, ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਉਸਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਚਿਨੇਕੋ ਚ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਅਨਿ ਯੋ ਸਜਿਲੈ ਸਤ੍ਯਮਾ ਸਮਾਹਿਤ ਹੁੰਚ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁ:ਖ ਐਥਿ ਹੋ ਅਨਿ ਸੁਖ ਰੋਗ ਹੋ, ਕਿਨਕਿ ਜਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਚ ਤਬ ਜੀਵਲੇ ਭਗਵਾਨੁਲਾਇ ਯਾਦ ਗਦੈਨ।

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ! ਤਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਕੋ ਰਚਯਿਤਾ ਹੁੰਚ, ਮ ਕੇਹੀ ਗਰਨ ਸਕਿਦਨ। ਮੈਲੇ ਕੇਹੀ ਗਰਨ ਖੋਜੇ ਪਨਿ ਕੇਹੀ ਹੁੰਦੈਨ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਹੇ ਜਗਤਕੋ ਰਚਯਿਤਾ! ਮ ਤਿਮੀਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰਪਿਤ ਚੁ, ਤਿਮੀ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਚੈ

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਿ ਤਿਮ੍ਹੋ ਅਨ੍ਤ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਤ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਮਾ ਤਿਮ੍ਹੈ ਜਯੋਤਿ ਵਿਘਮਾਨ ਚ ਅਨਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਮ੍ਹੋ ਜਯੋਤਿਮਾ ਵਿਘਮਾਨ ਚਨ੍। ਹੇ ਸਰਵਕਲਾ ਸੰਪੰਨ! ਤਿਮ੍ਹੀ ਸਰਵਵਪਕ ਚੈ। ਤਿਮ੍ਹੀ ਸਾਂਚੋ ਮਾਲਿਕ ਹੈ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲ੍ਹਿਹਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਤਿਮ੍ਹੋ ਮਹਿਮਾ ਅਨ੍ਯਨ੍ਤ ਸੁਨ੍ਦਰ ਚ, ਜਸਲੇ ਤਿਮ੍ਹੋ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰ੍ਦਚ, ਓ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਦੇਖਿ ਪਾਰ ਹੁੰਦਚ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋ ਤ ਸੰਸਾਰਕੋ ਰਚਯਿਤਾਕੋ ਨੈ ਸਭ ਲੀਲਾ ਹੋ, ਜੇ ਪਨਿ ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਗਰ੍ਨੁ ਚ, ਯੋ ਤਨਲੇ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਚਨ੍॥੨॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਹਲਾਰ ॥

ਜੇਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਯੋਗਿਹਰੂਕੋ ਧਰ੍ਮ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਨੁ ਹੋ ਅਨਿ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਕਾ ਧਰ੍ਮ ਵੇਦਹਰੂਕੋ ਅਧ੍ਯਯਨ ਗਰ੍ਨੁ ਹੋ।

ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਕ੍ਸ਼੍ਤ੍ਰਿਯਹਰੂਕੋ ਧਰ੍ਮ ਸੁਰਵੀਰਤਾਕੋ ਕਾਰ੍ਯ ਗਰ੍ਨੁ ਹੋ ਅਨਿ ਸੁਦ੍ਰਹਰੂਕੋ ਧਰ੍ਮ ਅਰੂਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰ੍ਨੁ ਹੋ।

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਤਰ ਸਭੈਕੋ ਧਰ੍ਮ ਏਤਟੈ ਈਸ਼੍ਵਰਕੋ ਪੂਜਾ ਗਰ੍ਨੁ ਹੋ । ਯਦਿ ਕਸੈਲਾਈ ਯੋ ਰਹਸ੍ਯ ਥਾਹਾ ਚ ਭਨੇ, ਨਾਨਕ ਤਨਕੋ ਨੋਕਰ ਹੋ ਰ ਯੋ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਸ੍ਵਯੰ ਨਿਰਜ੍ਞਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ॥੩॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ਕ੍ਰੁਸ਼੍ਣਾ ਨੈ ਸਭੈ ਦੇਵਤਾਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੁਨ੍ । ਤਨੀ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ, ਵਿਸ਼੍ਣੁ ਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਤਾਹਰੂਕੋ ਆਤਮਾ ਹੁਨ੍।

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਰਿ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਸਭੈ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਮਾ ਵਾਸ ਗਰ੍ਨੇ ਵਾਸੁਦੇਵ ਨੈ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਯਦਿ ਕਸੈਲੇ ਯੋ ਰਹਸ੍ਯ ਬੁਝਚ ਭਨੇ, ਨਾਨਕ ਤਸਕੋ ਦਾਸ ਹੋ, ਓ ਸ੍ਵਯੰ ਨਿਰਜ੍ਞਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ॥੪॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਜਸਰੀ ਘਡਾਮਾ ਭਾਂਧਿਏਕੋ ਪਾਨੀ ਜੀਵਿਤ ਰਹੁੰਦੁ, ਟਪਸਰੀ ਨੈ ਪਾਨੀਬਿਨਾ ਘਡਾ ਬਨਾਉਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਗਿਆਨੁ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਧਸਰੀ(ਗੁਰੁਕੋ) ਜ਼ਾਨਕੋ ਵਸਮਾ ਗਰਿਏਕੋ ਮਨ ਟਿਕਿਰਹੁੰਦੁ ਟਰ ਗੁਰੁ ਵਿਨਾ ਜ਼ਾਨ ਹੁੰਦੈਨ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਠੀ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਯਦਿ ਪਠੇ-ਲੇਖੇਕੋ ਵਿਦਵਾਨੁ ਵਿਕ੍ਰਿਤੁ ਦੋਖੀ ਚੁ ਖਨੇ ਨਿਰਕ੍ਸ਼ਰੁ ਵਿਕ੍ਰਿਤੁ ਡਰਾਉਨੁ ਪਦੈਨ ਕਿਨਖਨੇ ਟਿਓ ਨਿਰਕ੍ਸ਼ਰੁ ਵਿਕ੍ਰਿਤੁ ਅਸਲੁ ਭਏਭਾਪਤੁ ਦਠਿਤੁ ਹੁੰਦੈਨ ।

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਮਾਨ੍ਢੇਲੇ ਜਸਤੋ ਕਾਮੁ ਗਰਦੁ ਚੁ, ਟਪਸੁ ਨੈ ਓਸਕੋ ਨਾਮੁ ਢੁਨਿਯਾਮਾ ਗੁੰਜੁੰਦੁ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹੁ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਂਗਨਮਾ ਪੁਗੇਪਠਿ ਹਾਨੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਜੀਵਨਕੋ ਖੇਲੁ ਹਾਮੀਲੇ ਖੇਲੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਵਿਦਵਾਨੁ ਰ ਨਿਰਕ੍ਸ਼ਰਕਾ ਕਰਮਹਰੁ ਪਰਲੋਕਮਾ ਲਿਪਿਬਢੁ ਹੁੰਦੈਨ,

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਏਕੁ ਸੁਖਿਕੁ ਵਿਕ੍ਰਿਤੁ ਪਰਲੋਕਮਾ ਓਸਕੋ ਕਰਮਕੋ ਕਾਰਣੁ ਦਠਿਤੁ ਹੁੰਦੈਨ॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰੁ ਕਾ ਇਕੁ ਰਬੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਯੋਨਿਹਰੁਮਾ ਸੁਮੇਰੁ ਵਰਤ ਸਮਾਨ ਮਾਨਵ ਸਰੀਰੁ ਸਰੋਚੁ ਚੁ। ਯਸੁ ਸਰੀਰਕੋ ਏਤਾ ਰੁ ਅਨਿ ਏਤਾ ਸਾਰਠੀ ਹੁੰਦੁ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੁ ਯੁਗੈਯੁਗੁ ਪਸ਼ਾਟੁ ਪਰਿਵਰਤਨੁ ਭਝਰਹੁੰਦੁ ਅਨਿ ਕੇਵਲੁ ਭੁਢਿਮਾਨੁ ਮਾਨਿਸਹਰੁਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਯੋ ਭਿੰਨੁ ਭੁਝੁੰਦੁ।

सतजुगि रबु सँतेष का षरमु अरौ रषवाहु ॥

सतयुगमा मानव शरीरको रथ सन्तुष्टिको थियो र धर्म सारथी थियो ।

त्रैतै रबु जतै का जेरु अरौ रषवाहु ॥

त्रैता युगमा (मानव शरीरको) रथ ब्रह्मचर्य थियो र इच्छा सारथी थियो ।

दुआपुति रबु तपै का सतु अरौ रषवाहु ॥

द्वापार युगमा रथ (मानव शरीरको) तपस्याको थियो र सत्य सारथी थियो ।

कलजुगि रबु अरानि का कुडु अरौ रषवाहु ॥१॥

कलियुगमा (मानव शरीरको) रथ तृष्णारूपी आगोको रथ हो र झूट यसको सारथी हो ॥१॥

मः १ ॥

महला १ ॥

साम करै सेतंबरु सुआमी सच मरि आढै सारि ररे ॥ सतु के सचि सभावै ॥

सामवेदमा भनिएको छ कि जगत्का स्वामी सेतो वस्त्र धारण गरेका भगवान् हुन् । सतियुगमा हरेक मानिस सत्य चाहन्थ्यो, सत्यमा भौँतारिन्थ्यो र सत्यमा लीन हुन्थ्यो ।

रिगु करै ररिआ डरपुति ॥ राम नामु देवा मरि सुतु ॥

ऋग्वेदमा भगवान् सर्वव्यापी रहेको र भगवानको रामको नाम सबै देवताहरू मध्ये श्रेष्ठ रहेको उल्लेख गरिएको छ ।

नाष्टि लष्टिअै पराढत जारि ॥ नानक तउि मेखंतुरु पारि ॥

यसको प्रायश्चित राम नाम स्मरण गर्दा हुन्छ अर्थात् पापहरू नाश हुन्छन् । हे नानक! रामको नामजप गर्नाले मात्र मान्छेले मोक्ष प्राप्त हुन्छ ।

जुज मरि जेरि ढली चंद्रावल्लि कान् कुसनु जादमु डष्टिआ ॥

यजुर्वेदको समयमा (द्वापारमा) यादव वंशका कृष्ण-कन्हैयाहरू थिए, जसले चन्द्रावलीलाई आफ्नो शक्तिले धोका दिएका थिए ।

पारजातु रोपी लै आष्टिआ बिंद्राबन मरि रंगु कीआ ॥

श्रीकृष्णले आफ्नो गोपी (सत्यभामा) का लागि इन्द्रको बगैँचाबाट पारिजात (कल्पवृक्ष) ल्याएका थिए र वृन्दावनमा चमत्कार रचेका थिए र आनन्दित भइरहे ।

कलि मरि बेदु अषरबटु हूआ नाउि खुदाष्टि अलहु डष्टिआ ॥

कलियुगमा अथर्ववेद प्रसिद्ध भयो र त्यसै अनुसार भगवानको नाम 'अल्लाह' र 'खुदा' को नामले प्रसिद्ध भए ।

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥

ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਨੀਲੋ ਲੁਗਾ ਲਗਾਤੰਥੇ ਰ ਤੁਰਕ ਅਨਿ ਮੁਗਲਹਰੂਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਿਤ ਥਿਏ।

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥

ਯਸਰੀ ਸਾਮਵੇਦ, ਋ਗਵੇਦ, ਯਜੁਰਵੇਦ, ਅਥਰਵਵੇਦ ਗਰੀ ਚਾਰ ਵੇਦਲਾਇ ਸਤ੍ਯ ਭਨਿਏਕੋ ਥਿਯੋ।

ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਪਫੇਰ ਰ ਅਧਯਯਨ ਗਰੇਰ, ਮਾਨਿਸਲੇ ਤਿਨੀਹਰੂਮਾ ਚਾਰ ਸਿਫ਼ਦਾਨ੍ਤਹਰੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦਛ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਭੁਰਕੋ ਤਪਾਸਨਾ ਗਛੰ ਰ ਆਫੂਲਾਇ ਨਮ੍ਰ ਭਨ੍ਛ ਭਨੇ ਤਸਲੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਤੰਛ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਝੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਸ ਮੇਰੋ ਸਤਗੁਰੁਮਾ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਹੁਨ੍ਛੁ, ਜਸਕੋ ਮਿਲਨਦੁਆਰਾ ਮੈਲੇ ਭਗਵਾਨਲਾਇ ਮਿਸਾਏਕੋ ਛੁ।

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜਸਲੇ ਮਲਾਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਗਰੇਰ ਜ਼ਾਨਕੋ ਜਯੋਤਿ ਦਿਨੁਭਏਕੋ ਛ, ਰ ਯੀ ਆੱਖਾਹਰੂਲੇ ਮੈਲੇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਤ੍ਯਤਾ ਦੇਖੇਕੋ ਛੁ।

ਖਸਮੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਆਪਨਾ ਮਾਲਿਕ-ਪਤਿਲਾਇ ਲਾਗੇਰ ਫ਼ੈਤਵਾਦਮਾ ਲਿਪ੍ਤ ਵਯਾਪਾਰੀਹਰੂ (ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ) ਡੁਬੇਕਾ ਛਨ੍।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਏਕ ਯਸਤੋ ਜਹਾਜ ਹੋ ਜਸਲੇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਗਛੰ, ਕੇਵਲ ਥੋਰੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਯਸਕੋ ਅਨੁਭਵ ਗਛੰਨ੍।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਤਹਾੱਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਤਹਾੱਲੇ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਾਗਰਬਾਟ ਪਾਰ ਗਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਛ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਤਿਲਕੋ ਰੁਖ ਖੇਰੈ ਸੀਧਾ, ਖੇਰੈ ਅਗਲੋ ਰ ਖੇਰੈ ਬਾਕਲੋ ਹੁਨ੍ਹ।

ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਖੇਰੈ ਚਰਾਹਰੂ ਯਸਕੋ ਫਲ ਖਾਨੇ ਆਸ਼ਾਮਾ ਯਹਾ ਆਉਂਚਨੁ ਠਰ ਨਿਰਾਸ ਭਏਰ ਜਾਨ੍ਹਨੁ।

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਯਸਕੋ ਫਲ ਖੇਰੈ ਖਲ੍ਲੋ ਹੁਨੇ ਭਏਕੋਲੇ ਫੂਲਕੋ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਹੁੰਦੈਨ ਰ ਪਾਤਕੋ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਹੁੰਦੈਨ।

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਮ੍ਰਤਾ ਖੇਰੈ ਸਿਠੋ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਯੀ ਸਭੈ ਗੁਣਹਰੂ ਠਥਾ ਭਲਾਙਕੋ ਨਿਚੋਡ ਹੁਨੁ, ਅਠਠਿ, ਉਤ੍ਤਮ ਗੁਣ ਹੁਨੁ।

ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਠੇਕ ਮਾਨਿਸ ਆਪਨੋ ਸਵਾਰਠਕੋ ਲਾਗਿ ਙੁਕਦਛ, ਠਰ ਅਰੂਕੋ ਭਲਾਙਕੋ ਲਾਗਿ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਙੁਕਦੈਨ।

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੁ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਧਦਿ ਕੁਨੈ ਵਸ੍ਤੁਲਾਙ ਲਿਭਾਨਮਾ ਰਾਖੇਰ ਠੈਲਿਨ੍ਹ ਭਨੇ ਠੁਲਾਕੋ ਙੁਕਾਵ ਭਾਰੀ ਹੁਨ੍ਹ।

ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਣਾ ਨਿਵੈ ਜੇ ਰੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰਗਕੋ ਸਿਕਾਰੀਲੇ ਜਸ੍ਟੈ ਅਪਰਾਧੀਲੇ ਪਨਿ ਦੁਙ ਗੁਣਾ ਭਠੀ ਙੁਕਾਉਂਚ।

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਜਭ ਮਾਨਿਸ ਹ੍ਰਦਯਭਾਟ ਫੋਹੋਰ ਹੁਨ੍ਹ, ਠਭ ਸ਼ਿਰ ਨਿਹੁਰਾਏਰ ਕੇ ਹਾਸਿਲ ਗਰਨ ਸਕਿਨ੍ਹ।।੧।।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪਠਿਤ (ਵੇਦ ਆਦਿ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰਨ੍ਠਹਰੂ) ਪੁਸਤਕਹਰੂ, ਪੂਜਾਹਰੂ ਰ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦਹਰੂ ਪਠਦਛਨੁ।

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

उनी ढुङ्गाको पूजा गर्छन् र समाधिलाई बथानजस्तै पूजा गर्छन् ।

मुधि झुठ बिबुधन सारं ॥

उसले आफ्नो मुखले झुट बोल्छ र सुन्दर गहनाहरू जस्तो देखिन्छ ।

त्रैपाल त्रिहाल बिचरं ॥

उसले दिनमा तिन पटक गायत्री मन्त्र पाठ गर्छ ।

गलि माला तिलकु लिलाटं ॥

उसले घाँटीमा माला र निधारमा तिलक लगाउँछ ।

दुष्टि पेडी बसत्रु कपटं ॥

उशले डबल धोती लगाउँछ र टाउकोमा कपडा पनि लगाउँछ ।

जे ज्ञासि ब्रह्मं करमं ॥

तर यदि यो विद्वानलाई ब्रह्माको कर्म थाहा छ भने,

सडि डेकट निसचु करमं ॥

उहाँले यी सबै कार्यहरू बेकार छन् भनेर महसुस गर्नुहुनेछ ।

कहु नानक निहचुडि पਿਆवै ॥

हे नानक! श्रद्धा गरेर परमेश्वरको ध्यान गर्नुपर्छ ।

विटु सतिगुर वाट न पावै ॥२॥

सतगुरुको मार्गदर्शन बिना नाम-सिमरनको मार्ग पाइँदैन ॥२॥

पउडी ॥

पउडी ॥

कपडु रूपु सुहावणा ढडि दुनीआ अंदरि जावणा ॥

यस शरीररूपी सुन्दर वस्त्र र सुन्दरतालाई यस संसारमा छोड्नु छ र प्राणीले जान्नु पर्छ ।

मंदा चंगा आपणा आपे गी कीता पावणा ॥

प्राणीले नै आफ्नो असल र नराम्रो कामको फल आफै भोग्नुपर्छ ।

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਯਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਯਸਤਾ ਯਾਤਨਾਹਰੂ ਸਹਨੁ ਪਨੋਛ, ਮਾਨੈਂ ਉਸਲਾਓ ਸਾਂਧੁਰੋ ਬਾਟੋਲੇ ਥਿਚਿਏਕੋ ਛ, ਅਰਥਾਤ੍ ਪਰਲੋਕਮਾ ਉਸਲੇ ਕਠਿਨ ਬਾਟੋਬਾਟ ਨੈ ਗੁਝਨੁ ਪਨੋਛ।

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਜਬ ਓ ਨਾਝੈ ਨਰਕਮਾ ਜਾਨੁਛ, ਉਸਲੇ ਸਾਂਢੈ ਭਯਾਨਕ ਮਹਸੁਸ ਗਰਦੁਛ।

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਉਸਲੇ ਆਫੁਲੇ ਗਰੇਕੋ ਦੁਗੁਣਕੋ ਪਸ਼ਾਤਾਪ ਗਛੈ।।੧੪।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਹੇ ਪਛਿਤ! ਚਾਹੇ ਯੋ ਦਯਾਕੋ ਕਪਾਸ ਹੋਸੁ, ਸਨੁਦੁਏਕੋ ਧਾਗੋ ਹੋਸੁ, ਬ੍ਰਹਮਚਰਯਕੋ ਗਾਂਠੋ ਹੋਸੁ, ਰ ਸਤਯਕੋ ਬਲ ਹੋਸੁ।

ਏਹੁ ਜਨੇਉ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਯੋ ਆਤਮਾਕੋ ਜਨੇਓ ਹੋ, ਹੇ ਪਛਿਤ! ਯਦਿ ਤਪਾਓਸੰਗ ਯਸਤੋ ਹਾਰ ਛ ਭਨੇ, ਮਲਾਓ ਲਗਾਤਨੁਹੋਸੁ।

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਯਸਤੋ ਆਤਮਾ ਟੁਟਦੈਨ, ਫੋਹੋਰ ਮਹਸੁਸ ਗਰਦੈਨ, ਨ ਤ ਜਲੁਛ, ਨ ਤ ਲੋਪ ਹੁਨੁਛ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸਤਾ ਮਾਨਿਸ ਧਨਯ ਹੁਨ ਜਸਲੇ ਯਸਤੋ ਜਨੇਤ ਆਪਨੋ ਗਲਾਮਾ ਪਹਿਰੇਕਾ ਛਨੁ।

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਛਿਤ! ਯੋ ਜਨੇਤ ਤਿਮੀਲੇ ਚਾਰ ਕੋਠਿ ਮੂਲਯਦਿਏਰ ਮਗਾਏਕਾ ਛੈ ਅਨਿ ਵਿਸ਼ਿਠ ਅਨੁਠਾਮਮਾ ਆਪਨੋ ਯਜਮਾਨ ਚੌਕਾਮਾ ਬਸੇਰ ਯਸਲਾਓ ਆਪਨੋ ਲਗਾਮਾ ਪਹਿਰੇਕਾ ਛੈ।

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਤਬ ਤਿਮੀਲੇ ਉਸਲਾਓ ਆਜਦੇਖਿ ਤਿਮ੍ਰੋ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਏਕੋ ਛ ਭਨੀ ਕਾਨਮਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਨੁਛੈ।

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਤਰ ਕੇਹੀ ਸਮਯਪਛਿ ਜਬ ਯਜਮਾਨਲੇ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਾਣ ਯਾਗੁਛ, ਉਸਕੋ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਸੰਗੈ ਜਨੇਤ ਪਨਿ ਜਲਦੁਛ ਰ ਆਤਮਾ ਧਾਗੋਬਿਨਾ ਨੈ ਸੰਸਾਰਬਾਟ ਬਾਹਿਰ ਨਿਸਕੁਨੁਛ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਖ ਚੇਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਲਾਖੀਂ ਚੋਲ੍ਹ, ਲਾਖੀਂ ਵਯਭਿਚਾਰ ਗਠ, ਰ ਲਾਖੀਂ ਝੂਟ ਰ ਲਾਖੀਂ ਤੀਤੀ ਸ਼ਬਦਹਰੂ ਬੋਲ੍ਹ।

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਠ ਲਾਖੀਂ ਠਗਹਰੂ ਰ ਗੁਪਤ ਪਾਪ ਗਨੇਹਰੂਸੰਗ ਰਾਤ ਦਿਨ-ਰਾਤਸੰਗ ਸਾਥ ਰਹਨ੍ਹ।

ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮ੍ਹੁਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਧਾਗੋ ਬਨਾਤਨਕਾ ਲਾਗਿ ਕਪਾਸ ਕਾਟਿਨ੍ਹ ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਏਰ ਜਬਰਜਸਤੀ ਲਗਾਝਿਨ੍ਹ।

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਘਰਮਾ ਆਤਨੇ ਪਾਹੁਨਾਲਾਝੈ ਬਾਖ੍ਰਾ ਮਾਰੇਰ ਪਕਾਏਰ ਖੁਵਾਤਨੇ ਗਰਿਨ੍ਹ। ਸਬੈਲੇ ਜਨੇਤ ਲਗਾਤਨੇ ਮਨ੍ਹਨ੍।

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਜਬ ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਰਾਨੋ ਹੁਨ੍ਹ, ਯਸਲਾਝੈ ਘਾਕਿਨ੍ਹ ਰ ਨਘਾ ਲਗਾਤੰਦਠ।

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਾਗੋਮਾ ਦਯਾ, ਸਨ੍ਹੁਏ ਰ ਸਤ੍ਯਤਾਕੋ ਬਲ ਠ ਮਨੇ ਆਤ੍ਮਾਕੋ ਯੋ ਧਾਗੋ ਕਹਿਲ੍ਯੈ ਟੁਟ੍ਨੇ ਠੈਨ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਯਦਿ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾਲੇ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਰਿਯੋ ਮਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਮਮਾਨ ਉਤਪਨ੍ਹ ਹੁੰਦਠ।

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥੩॥

ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਗੁਣ ਸ੍ਰੁਤਿ ਨੈ ਸਾੱਚੋ ਜਨੇਤ ਹੋ। ਯਸ੍ਤੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਾਗੋ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਸਮਾਮਾ ਲਗਾਝਨ੍ਹ ਅਨਿ ਯੋ ਕਤਿਲੇ ਪਨਿ ਟੁਟ੍ਦੈਨ।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਮਾ ਨਿਸਕੋ ਭ੍ਰਿੰਦ੍ਰਿਯਕਾ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਅਨਿ ਨਾਰੀਕਾ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਅਰਥਾਤ੍ ਸ੍ਰੀ-ਪੁਰੁਸ਼ਕਾ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸਕਾ ਅਙ੍ਗਹਰੂਮਾ ਕੁਨੈ ਵਸ੍ਠਨ ਚੈਨ।

ਭਲਕੇ ਬੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਜਸਕਾ ਕਾਰਣ ਵਯਕਿਤਕੋ ਦਾਹੀ (ਮੁਖ) ਲੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਪਮਾਨਕੋ ਖੁਕ ਖੁਕਿਰਹੇਕੋ ਹੁਨ੍ਠ ਅਰਥਾਤ੍ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸਕਾ ਕਾਰਣ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੁਨ੍ਠ।

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਖੁਟ੍ਰਾਕਾ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਹੁੰਦੈਨ ਜੋ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਸਥਾਨਮਾ ਜਾਓਦਠ ਅਨਿ ਨ ਤ ਕੁਨੈ ਹਾਤਕਾ ਲਾਗਿ ਧਾਗੋ ਚ ਜੋ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕਰਮ ਗਰਦਠ।

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਜਿਬ੍ਰੋਕਾ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਜਸਲੇ ਪਰਾਓ ਨਿਨ੍ਦਾ ਗਰਦਠ ਅਨਿ ਨ ਤ ਆੱਖਾਕੋ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਚ ਜਸਲੇ ਅਰੂਕੋ ਰੂਪ ਦੇਖਦਠ।

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਰੋ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਉਹਾਓ ਆਪੈ ਸਤ੍ਯਕੋ ਧਾਗੋਬਿਨਾ ਨੈ ਭੌਂਤਾਰਿਨੁਭਏ ਤਾਪਨਿ ਅਰੂਲਾਓ ਧਾਗੋ ਬਨਾਓਰਹਨੁਹੁਨ੍ਠ।

ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਉਨਲੇ ਵਿਵਾਹਕਾ ਲਾਗਿ ਭਾਡਾ ਲਿਨ੍ਠਨ੍ ਰ

ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਉਸਲੇ ਪਤ੍ਰੀ ਨਿਕਾਲ੍ਠ ਰ ਬਾਟੋ ਦੇਖਾਓਠ।

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਹੈ ਮਾਨਵ! ਸੁਨ ਅਨਿ ਹੇਰ, ਯੋ ਕਤਿ ਅਚਮਮਕੋ ਕੁਰਾ ਹੋ ਕਿ

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਆਤ੍ਮਿਕ ਤੌਰਮਾ ਅਨ੍ਧਾ ਭਏਰ ਪਨਿ ਪਛਿਤ ਆਪਨੋ ਨਾਮ (ਭੁਢਿਮਾਨ) ਸੁਜਾਨ ਭਨਿਨ੍ਠ॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੀ॥

साहिबु रोहि दइआलु किरपा करे ता साਈ कार कराइसी ॥

जब प्रभु दयालु हुनुहुन्छ तब कृपा गरेर उहाँले प्राणीद्वारा कर्म गराउनुहुन्छ।

से सेवकु सेवा करे जिस ने हुकमु मनाइसी ॥

त्यही सेवकले उनको सेवा भक्ति गर्दछ, जसलाई उहाँले आज्ञाको भेद बताएर मनाउनुहुन्छ।

हुकमि मंनिअै रोवै परवाणु ता खसमै का महलु पाइसी ॥

प्रभुको आज्ञा मान्नाले मानिस स्वीकृत हुँदछ अनि त्यसपछि उसले सत्यको महल प्राप्त गर्दछ।

खसमै भावै से करे मनहु चिंदिआ से फलु पाइसी ॥

प्रभु र पतिलाई जे मन लाग्छ, त्यो(पालन)गर्छन्, जब उसको सेवा सफल हुन्छ, उनले चाहेको फल प्राप्त गर्दछन्।

ता दरगह पैया जाइसी ॥१५॥

त्यसपछि ऊ सम्मानका साथ प्रभुको दरबारमा जान्छ। ॥ १५ ॥

सलेक मः १ ॥

श्लोक महला १ ॥

राहुि बिराहमण कहुि करु लावहु रोबरि तरणु न जाਈ ॥

ए भाइ! तिमीले गाई र ब्राह्मणमाथि कर लगाउँछौ। गाईको गोबरले तिमीलाई मोक्ष दिँदैन।

पेडी टिका तै जपमाली यानु मलेढां खाਈ ॥

एकातर्फ तपाईं धोती, तिलक र माला लगाउनुहुन्छ भने अर्कोतिर मलेक भनिने मुसलमानहरूको पैसा र अन्न खानुहुन्छ।

अंतरि पुजा पझहि कतेबा संजमु तुरका भाਈ ॥

ए भाइ! तपाईंको घरभित्र तपाईं पूजा गर्नुहुन्छ, तर बाहिर तपाईं मुसलमानहरूको डरले कुरान पढ्नुहुन्छ र मुसलमानहरू जस्तै बाँच्नुहुन्छ।

ढेडीले पाखंडा ॥

हे भाइ! यो पाखण्ड त्याग।

नामि लइअै जाहि तरंदा ॥१॥

प्रभुको नाम स्मरण गर्नाले मात्र तिमीलाई मोक्ष प्राप्त हुनेछ। ॥१॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥

ਮਾਨਵ-ਮਖੀ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਦਿਨਮਾ ਪਾੱਚ ਪਟਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਞੰਨ੍।

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਰਾ ॥

ਅਕੌਰਤਫ, ਤਨੀਹਰੂ ਯਾਤਨਾਕੋ ਚਕਕੁ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਞੰਨ੍, ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਘਾੱਟੀਮਾ ਧਾਗੋ ਹੁਞਛ।

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਹਰੂ ਆਪਨੋ ਘਰਮਾ ਸੰਖੁ ਬਜਾਉੱਞੰਨ੍।

ਉਨ੍ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥

ਧਿਨੀਹਰੂਕੋ ਸਵਾਦ ਪਨਿ ਤਸਤੈ ਹੁਞਛ।

ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਪੁਞੀ ਝੁਟੋ ਹੋ ਅਨਿ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਵਪਾਰ ਝੁਟੋ ਹੋ।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਝੁਟੁ ਬੋਲੇਰ ਤਸਲੇ ਖਾਨਾ ਖਾਞਛ।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਲਾਜ ਰ ਧਰਮਕੋ ਵਾਸਥਾਨ ਤਨੀਹਰੂਬਾਟ ਧੇਰੈ ਟਾਫਾ ਛ।

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਝੁਟਲੇ ਤੀ ਸਬੈਲਾਝੈ ਭਰਪੁਰ ਤੁਲਯਾਝਰਹੇਕੋ ਛ।

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇਝਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਤੀ ਨਿਧਾਰਮਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾਉੱਞੰਨ੍ ਰ ਕਮਮਰਮਾ ਕੇਸਰਕੋ ਧੋਤੀ ਲਗਾਉੱਞੰਨ੍।

ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਤਸਕੋ ਹਾਤਮਾ ਛੁਰੀ ਹੁਞਛ ਅਨਿ ਜਗਤਮਾ ਕਸਾਝਹਰੂਲੇਜਸਤੋ ਅਥਾਚਾਰ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਛੰਨ੍।

ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰੁ ਪਹਿਰਿ ਹੇਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਹਰੂ ਨੀਲੋ ਲੁਗਾ ਲਗਾਏਰ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਕੋ ਨਜਰਮਾ ਸਵੀਕਾਰਗਰਨ ਚਾਹਞਛੰਨ੍।

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਬਾਟ ਪੈਸਾ ਲਿਨ੍ਹਨ੍, ਜਸਲਾਇ ਮਲੇਕ ਮਨਿਨ੍ਹ, ਰ ਅਝੈ ਪਨਿ ਪੁਰਾਣਹਰੂਕੋ ਪੂਜਾ ਗਠਨ੍।

ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਏਕਾਤਰਫ ਗੈਰਭਾਥਿਕ ਅਰਬੀ-ਫਾਰਸੀ ਷ਲੋਕ ਪਛੇਪਛਿ ਹਲਾਲ ਬੋਕਾ ਖਾਨ੍ਹਨ੍।

ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤਰ ਅਕੌਰਫ ਕਸੈਲਾਇ ਪਨਿ ਆਪਨੋ ਮਾਨਸਾਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਗਰਨ ਨਦਿਨੁਹੋਸ੍।

ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥

ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਮਾਨਸਾਲਾਇ ਲਿਪੇਰ ਧਸਕੋ ਵਰਿਪਰਿ ਘੇਰਾ ਲਗਾਉਂਠਨ੍।

ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੁੜਿਆਰ ॥

ਚੌਕੀ ਮਾਨਸਾਮਾ ਠੀ ਝੁਟਾ ਆਏਰ ਬਸਦਠਨ੍।

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਅਰੂਲਾਇ ਤਿਨੀਹਰੂ ਮਨ੍ਹਨ੍, ਮਾਨਸਾ (ਚੌਕੀ) ਨਜਿਕ ਨਆਤਨੁਹੋਸ੍, ਹਾਮ੍ਰੋ ਚੌਕੀਲਾਇ ਨਠੁਨੁਹੋਸ੍, ਅਨ੍ਧਥਾ ਹਾਮ੍ਰੋ ਖਾਨਾ ਬਿਗ੍ਰਿਨੇਠ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਖ੍ਰਿਸ਼ਟ ਗਨ੍ਦਾ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਟੁਝਕਰਮ ਗਠਨ੍।

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਦਿਮਾਗ ਵਿਕਾਰਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਦੂਥਿਤ ਠ, ਤਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਕੁਲਲਾ ਗਰੇਰ ਆਪਨੋ ਮੁਖ ਸਫਾ ਗਰਨੇ ਪ੍ਰਧਾਸ ਗਠਨ੍॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯਕਾ ਧਿਆਨ ਗਨਾਲੇ

ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਜਬ ਮਨ ਸੁਢ੍ਰ ਹੁੰਦਠ ਤਬ ਸਤ੍ਯ(ਪ੍ਰਮੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਠ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਸਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਚਨ੍ ਰ ਉਨਲੇ ਆਪਨੋ ਵਠਿਮਾ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਦੇਖੁਚਨ੍
ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਆਪਨੋ ਝੁਚਾਬਾਟ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲੁਚਨ੍।

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਉਹਾਓ ਆਪੈਲੇ ਜੀਵਹਰੂਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾ ਗਰੁਹੁਚੁਚ ਅਨਿ ਉਹਾਓ ਆਪੈਲੇ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਕਾਰਯ ਗਰਨ
ਲਗਾਉਨੁਹੁਚੁਚ।

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਪ੍ਰਮੁ ਅਗ੍ਰਜਹਰੂਮਨ੍ਦਾ ਮਹਾਨ੍ ਹੁਨੁਹੁਚੁਚ ਰ ਉਹਾਓਕੋ ਸ੍ਰਿਠਿ ਅਨਨ੍ਤ ਚੁ। ਉਹਾਓਲੇ ਸਭੈਲਾਇ ਕਾਮਮਾ
ਲਗਾਉਨੁਹੁਚੁਚ।

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਯਦਿ ਪਰਮਪ੍ਰਮੁਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਲਿਨੁਮਯੋ ਮਨੇ ਉਹਾਓਲੇ ਰਾਜਾ-ਮਹਾਰਾਜਾਹਰੂਲਾਇ ਘਾਓਸਜਤਿਕੈ ਦਰਿਦ੍ਰ
ਬਨਾਉਨੁਹੁਚੁਚ।

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਘਰ-ਘਰਮਾ ਮਾਗੁਦੈ ਗਏ ਤਾਪਨਿ ਉਸਲੇ ਭਿਖਾ ਪਾਉਦੈਨ੍। 16।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਚੋਰਲੇ ਅਕੋਕੋ ਘਰਕੋ ਲੁਟੇਰ ਬੁਭਾਕੋ ਨਾਮਮਾ ਸ਼੍ਰਾਢੁ ਗਰਦੁਚੁਚ ਮਨੇ,

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੇਰ ਕਰੇਇ ॥

ਵਸਤੁਲਾਇ ਪਰਕਾਲਮਾ ਮਾਨ੍ਯਤਾ ਚਿਨਿਚੁਚ। ਯਸਰੀ ਉਸਲੇ ਬੁਭਾਲਾਇ ਚੋਰ ਬਨਾਉਚੁਚ, ਅਰਥਾਤੁ ਬੁਭਾਲਾਇ
ਦਠੁਚੁਚ ਦਿਚੁਚ, ਰ ਚੋਰੀ ਮਏਕੋ ਵਸਤੁਲੇ ਪੁਠ੍ਯ ਪਾਉਦੈਨ।

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਲੇ ਥਪ ਨ੍ਯਾਯ ਗਰੁਹੁਚੁਚ ਕਿ ਮਧ੍ਯਸ੍ਥ, ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਕੋ ਹਾਤ ਕਾਟਿਚੁਚ, ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਲਾਇ
ਆਪਨੋ ਬੁਭਾਲਾਇ ਚੋਰੀਕੋ ਚੀਜ ਦਾਨ ਗਰਨ ਲਗਾਉਚੁਚ।

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖਿਰਮਾ, ਪਰਲੋਕਮਾ ਕੇਵਲ ਤ੍ਯੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਚੁਚ ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮੇਹਨਤਲੇ
ਘਟਾਉਚੁਚ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਉ ਜੇਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਜਸਤੈ ਏਕਜਨਾ ਮਹਿਲਾਲਾਇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਾਸਿਕ ਧਰਮ ਹੁੰਦੁ,

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਲਖਸਰੀ ਝੂਟ ਬੋਲਨੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਮੁਖਮਾ ਝੂਟ ਰਹੰਦੁ। ਯਸਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਥੈ ਦੁਖੀ ਰਹੰਦੁ।

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥

ਯਸਤੋ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨਿਦੈਨ, ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸਰੀਰਲਾਇ ਸੁਫਲ ਪਾਠੈ ਰ ਬਠੈ।

ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨਿਸਹਰੂ ਤੀ ਹੁੰਦੁ ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ ਵਾਸ ਗੁੰਦੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਠੀ।

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜਸਕੋਮਾ ਹਾਵਾਕੋ ਵੇਗਜਤਿਕੈ ਤੀਰ ਗਤਿਮਾ ਹਿੰਦੁਨੇ ਸੁੰਦਰ ਕਾਠੀ ਬੋਕਨੇ ਘੋਡਾਹਰੂ ਚਨੁ,

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨਾ ਰਾਨੀਹਰੂਕੋ ਨਿਵਾਸਲਾਇ ਸਭੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਰਠਲੇ ਸਜਾਏਕਾ ਚਨੁ, ਜੋ ਘਰ, ਮਠਪ ਰ ਅਗਲਾ ਮੰਦਿਰਹਰੂਮਾ ਬਠਚਨੁ ਰ ਪੂਜਾ ਗਠਚਨੁ।

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਤੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਕੋ ਕੁਰਾ ਬੋਲਚਨੁ ਤਰ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਚਿੰਦੈਨੁ, ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨਕੋ ਲਠਾਇ ਗੁਮਾਏਕਾ ਚਨੁ।

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਜੁਨ ਸਾਨ੍ਹੇਲੇ ਆਰੁਮਾਥਿ ਹੁਕੁਮ ਚਲਾਏਕ ਖਾਏਕੋ ਚ ਅਨਿ ਆਪਨੋ ਮਹਲਲਾਇ ਦੇਖੇਰ ਮ੍ਰਿਤੁਲਾਇ ਮੁਲੇਕੋ ਚ

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਜਬ ਤਨੀਹਰੂਮਾਥਿ ਭੁਫੇਸਕਾਲ ਆਉਂਦੁ, ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਯੁਵਾਵਸਥਾ ਤਨੀਹਰੂਕਾ ਅਗਾਠਿ ਹਰਾਉਂਦੁ, ਅਥਾਤ ਭੁਫੇਸਕਾਲਲੇ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਯੁਵਾਵਸਥਾਲਾਇ ਨਠੁ ਗਰਦੁ॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਯਦਿ ਸੂਤਕਕੋ ਸ਼ਬਦਲਾਇ ਸਲਯ ਮਾਨਿਏਕੋ ਚ ਭਨੇ ਹਰੇਕ ਕੁਰਾਮਾ ਸੂਤਕ ਹੁੰਦੁ ॥

ਗੋਰੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗੋਬਰ ਤਥਾ ਦਾਤਰਾਮਾ ਪਨਿ ਹੁੰਦੁ ॥

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੁਨ ਅਨੁਕੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਿੰਦੁ, ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਅਨੁ ਜੀਵਬਿਨਾ ਹੁੰਦੈਨ ॥

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਸਰਵਪ੍ਰਥਮ, ਜਲ ਨੈ ਜੀਵਨ ਹੋ, ਜਸਭਾਟ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਹਰਿਯੋ (ਤਾਜਾ) ਹੁੰਦੁ ॥

ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

ਸੂਤਕਲਾਇ ਕਸਰੀ ਟਾਡਾ ਰਾਖੁ ਸਕਿੰਦੁ? ਯੋ ਸੂਤਕ ਹਾਮ੍ਰੋ ਭਾਨੁਸਾਮਾ ਪਨਿ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਿੰਦੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਮਕਾ ਕਾਰਣ ਰਹੇਕੋ ਸੂਤਕ ਯਸਰੀ ਕਹਿਲੈ ਜਾਇੰਦੈਨ, ਯਸਲਾਇ ਜ਼ਾਨਦੁਆਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਫ਼ ਗਰੇਰ ਹਟਾਤਨ ਸਕਿੰਦੁ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੇਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥

ਮਨਕੋ ਸੂਤਕ ਲੋਭ ਹੋ ਅਰਥਾਤ੍ ਲੋਭਕੋ ਸੂਤਕ ਮਨਸੰਗ ਟਾਂਸਿੰਦੁ ਰ ਜਿਬ੍ਰੋਕੋ ਸੂਤਕ ਝੁਟ ਹੋ ਅਰਥਾਤ੍ ਝੁਟਕੋ ਧਾਗੋ ਜਿਬ੍ਰੋਸੰਗ ਜੋਡਿਏਕੋ ਹੁੰਦੁ ॥

ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥

ਅੱਖਾਕੋ ਸੂਤਕ ਭਨੇਕੋ ਪਰਾਇ ਮਹਿਲਾ, ਪਰਾਇ ਧਨ ਰ ਰੂਪ-ਯੋਵਨ ਹੇਨੁ ਹੋ ॥

ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕਾਨਕੋ ਸੂਤਕ ਭਨੇਕੋ ਕਾਨਭਾਟ ਅਰੁਕੋ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨੁ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੀ ਸੂਤਕਹਰੁਕੋ ਕਾਰਣ ਮਾਨਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਜਕਤਿਏਰ ਯਮਪੁਰੁਮਾ ਜਾਇੰਦੁ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਜੀਵਨ-ਮ੍ਰਿਤੁਵਾਲਾ ਸੂਤਕੁ ਕੇਵਲ ਖ਼ਮ ਹੋ, ਜੋ ਫ਼ੈਤਭਾਵਕੋ ਕਾਰਣ ਸਬੈਲਾਇ ਲਾਗੇਕੋ ਹੁੰਦੁ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਜਨਮ ਰ ਮਰਣ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਹੋ ਅਨਿ ਉਠਾਕੋ ਝੁਝਾਫ਼ਾਰਾ ਨੈ ਮਿਨਿਸਲੇ ਜਨਮ ਲਿੰਦੁ ਅਨਿ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਆਦੁ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਖਾਨਾ-ਪਿਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੁੰਦੁ, ਕਿਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਸਬੈ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਭੋਜਨ ਦਿਨੁਭਾਏਕੋ ਚੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੇ ਗੁਰਮੁਖੁ ਬਨੇਰ ਯਸ ਭੇਦਲਾਇ ਭੁਝੁਦੁ, ਉਸਲਾਇ ਸੂਤਕੁ ਲਾਗੈਨ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਝੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਸਹਾਨੁ ਗੁਣ ਭਾਏਕਾ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇ ਸਹਾਨੁ ਗੁਰੁਕਾ ਰੂਪਮਾ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗਰੁਪੁਠੁ ॥

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ, ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟਾਏ ਭਨੇ, ਉਨਲੇ ਸਤਗੁਰੁਕੋ ਸਹਾਨਤਾ ਦੇਖੁਠੁ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਜਬ ਉਸਲਾਇ ਯੋ ਮਨ ਪਠੁ, ਉਸਲੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਮਨਮਾ ਰਾਖੁ ॥

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਯਦਿ ਭਗਵਾਨਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਭਯੋ ਭਨੇ ਸਤਗੁਰੁਲੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਟਾਤਕੋਮਾ ਹਾਤ ਰਾਖੇਰ ਸਬੈ ਦੁਸ਼ਟਾਹਰੁ ਨਿਕਾਲੇਰ ਘੋਕੁਠੁ ॥

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੁ ਨਯਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੁੰਦੁ ॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਸੁਰੁਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੁਚੈ ਸੁਚੈ ਹੁਨ੍ਹੁ ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚੋਕਮਾ ਬਸੁਚੁ ।

ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਕਸੈਲੇ ਨਛੋਏਕੋ ਸੁਚੈ ਖਾਨਾ ਤਨਕੋ ਅਗਾਡਿ ਲਯਾਏਨੁ ਅਨਿ ਖੁਵਾਏਨੁ ।

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਯਸਰੀ ਸੁਚੈ ਭਏ, ਤਸਲੇ ਖਾਨਾ ਖਾਨੁਚੁ ਰ ਟਪਸਪਛਿ ਸ਼ਲੋਕਹਰੁ ਪਫੁਨ ਖਾਲੁਚੁ ।

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੇਖੁ ॥

ਤਸਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨਲਾਏ ਆਪਨੋ ਪੇਟਮਾ ਅਸੁਚੈ ਠਾਠੁਮਾ ਰਾਖੇ, ਯਸਮਾ ਦੋਖੀ ਕੋ ਹੋ?

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਖਾਨਾ, ਪਾਣੀ, ਆਗੋ ਰ ਨੁਨ ਚਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥੁ ਹੁਨੁ । ਜਬ ਪਾਠੁ ਪਦਾਰਥੁ ਘਿਰਤਮਾ ਮਿਸਾਏਨੁ, ਯੋ ਸੁਚੈ ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਾਨਾ ਬਨੁਚੁ ।

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਦੇਵਤਾਹਰੁ ਜਸੁਟੈ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਾਨਾ ਪਾਪੀ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਸੰਗਤਿਬਾਟੁ ਅਸੁਚੈ ਹੁਨੁਚੁ ਰ ਫੇਰਿ ਥੁਕੁਚੁ ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਮੁਖਲੇ ਨਾਮ ਤਚਾਰਣ ਗਏਨੁ ਰ ਨਾਮਬਿਨਾਕੋ ਰਸਕੋ ਆਨੰਦੁ ਲਿਨੁਚੁ,

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਯੋ ਬੁਝਨੁਹੋਸੁ ਕਿ ਯੋ ਮੁਖਮਾ ਥੁਕੁਨੁ ਨੈ ਪਨੋਚੁ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਸੁਰੀ ਜਨਮੁ ਦਿਨੇ ਹੋ, ਤਸੈਕੋ ਮਾਧਿਮਬਾਟੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਰੁਮਬਾਟੁ ਜਨਮੁਚੁ, ਰ ਤਨਕੋ ਮਾਧਿਮਬਾਟੁ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਸ਼ਰੀਰੁ ਬਨਿਚੁ । ਨਾਰੀਸਿਤੁ ਤਸਕੋ ਵਿਵਾਹਿਤੁ ਹੁਚੁ ।

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਨਾਰੀਸੰਗੁ ਨੈ ਮਾਨੁਚੇਲੇ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਗਠੁ ਅਨਿ ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਸੰਸਾਰਕੋ ਉਤਪਤਿਕੋ ਮਾਰਗੁ ਜਾਰੀ ਰਹੁਚੁ ।

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਮਾਨ੍ਢੇਕੋ ਪਤੀ ਮਰਦਛ ਖਨੇ ਤਸਲੇ ਅਕੀ ਸ੍ਰੀ ਖੋਜਦਛ। ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਤਸਕੋ ਅਰੁਸੰਗ ਸਮਬੰਧ ਬਨਿਛ।

ਸੇ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਫੇਰਿ ਤਸਲੇ ਨਾਰੀਲਾਇ ਕਿਨ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਖਨ੍ਰੂ? ਜਸਲੇ ਠੁਲਾ ਠੁਲਾ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਥਾ ਮਹਾਪੁਰੁਖਹਰੁਕੋ ਜਨਮ ਦਿਏਕਾ ਛਨ੍।

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਨਾਰੀ ਜਨਿਛਿ ਅਨਿ ਨਾਰੀਵਿਨਾ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਜਨਮਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਤਰ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੈ ਨਾਰੀਵਿਨਾ ਅਯੋਨਿਮਾ ਛਨ੍।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਸਥੈ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਨੈ ਅਨੁਹਾਰ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਰ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਛ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਯੋ ਸਾਠੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਤਯੋ ਅਨੁਹਾਰ ਚਮਕੰਛ।।।੨।।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਙੀ ॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੇ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਸਭੈਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕ ਖਨਦਛਨ੍, ਤਰ ਜਸਕੋ ਤਿਮੀਹਰੁ ਹੋਙਨੈ ਤਯੋ ਛਾਨਿਛਿ ਰ ਭਾਹਿਰ ਪਯਾਕਿਛਿ।

ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਪ੍ਰਯੇਕ ਆਤਮਾਲੇ ਆਪਨੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਖੋਯੁਪਛੰ ਰ ਆਪਨੈ ਹਿਸਾਬ ਤਿਨੁਪਛੰ।

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਯਦਿ ਮਾਨਿਸ ਯਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਸਦਾਕਾ ਲਾਗਿ ਭਾਛੈਨ ਖਨੇ ਤਸਲੇ ਕਿਨ ਗਰਵ ਗਨੁਪਛੰ?

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਕਸੈਲਾਇ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕੁਰਾ ਨਗਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਵਿਘਾ ਪਫੇਰ ਯੋ ਕੁਰਾ ਭੁਙਨੁਪਛੰ। ਤਪਾਙੈਲੇ ਮੂਰਖਹਰੁਸੰਗ ਕਹਿਲੈ ਲਙਨੁ ਹੁੰਦੈਨ।।੧੯।।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੋਲਚਾਲ ਕਮ ਹੁੰਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਰ ਮਨ ਦੁਵੈ ਸੁਕਖਾ ਹੁन्छ।

ਫਿਕੇ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਏਕ ਕਟੁ ਵਕਤਾ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਸਿਫ਼ ਹੁन्छ ਰ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਤਸਕੋ ਕਟੁ ਸ਼ਬਦਹਰੂਦੁਵਾਰਾ ਪਨਿ ਤਸਲਾਓ ਸਮ੍ਝੁਨੁ।

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਬੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥

ਕਟੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਓ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਹਫ਼ਕਾਉਂਚ ਰ ਕਟੁ ਵਕਤਾਕੋ ਮੁਖਮਾ ਖੁਕ ਨੈ ਪਛੈ।

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਕਟੁਮਾਥੀ ਮਾਨਿਸਲਾਓ ਮੂਰਖੁ ਮਨਿਨੁਚੁ ਅਨਿ ਸਜਾਯਕੋ ਰੂਪਮਾ ਜੁਤਾ ਲਗਾਤਨੁ ਪਛੈ।।।੧।।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਜਸਲੇ ਹ੍ਰਦਯਬਾਟ ਝੂਟਕੋ ਨਾਟਕ ਗਛੰਨੁ ਤਰ ਬਾਹਿਰਬਾਟ ਸਤ੍ਯਵਾਦੀ ਹੁन्छੁ ਨੀਹਰੂਲੇ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪਾਖਠੁ ਰਾਛੰਨੁ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਅਡਸਠਵਟਾ ਤੀਰਥਯਾਤ੍ਰਾਮਾ ਸ਼੍ਰਾਨੁ ਗਰੇ ਪਨਿ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਮਨਕੋ ਮੈਲੁ ਜਾਓਨਿ।

ਜਿਨੁ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਯਸੁ ਸੰਸਾਰਮਾ ਕੇਵਲੁ ਤੀ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂ ਰਾਮ੍ਰਾ ਹੁन्छੁ ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਰੇਸ਼ਮਜਸ੍ਟੈ ਕੋਮਲਤਾ ਹੁन्छੁ, ਬਾਹਿਰਬਾਟ ਆਏਕਾ ਮਏ ਪਨਿ ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਫਾਟੇਕਾ ਪੁਰਾਨਾ ਲੁਗਾ ਲਗਾਏਕਾ ਹੁन्छੁ।

ਤਿਨੁ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਮਗਵਾਨਪ੍ਰਤਿ ਠੂਲੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁन्छੁ ਰ ਤਹਾਕੋ ਦਰਸ਼ਨਹਰੂਮਾ ਧ੍ਯਾਨੁ ਗਛੰਨੁ।

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੇਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਤਿਨੀਹਰੂ ਹਾੰਸੁਚੁ, ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਤਿਨੀਹਰੂ ਰੋਉਂਚੁ ਰ ਚੁਪੁ ਹੁन्छੁ।

ਪਰਵਾਹੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹੁ ॥

ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨਾ ਸਾਓ ਮਗਵਾਨਬਾਹੇਕੁ ਅਰੂ ਕਸੈਕੋ ਖੁਆਲੁ ਰਾਛੰਨੁ।

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਦੁਆਰਕੋ ਬਾਟੋਮਾ ਬਸੇਰ ਖਾਨਾ ਮਾਗੁਚਨ੍ ਰ ਉਨੀਹਰੂਲਾਇੰ ਦਿਏਪਛਿ ਮਾਤ੍ਰ ਖਾਨੁਚਨ੍।

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮੁਹਾ ਮੇਲੁ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਦਰਬਾਰ ਏਕ ਚ ਰ ਉਨਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਭਾਗਯ ਲੇਖੇ ਕਲਮ ਏਤਟਾ ਮਾਤ੍ਰ ਚ। ਹਾਮੀ ਰ ਤਪਾਇੰਬਿਚ ਏਤਟਾ ਮਿਲਨ ਚ, ਅਰਥਾਤ੍, ਸਾਨਾ ਰ ਠੁਲਾ ਦੁਵੈਕੋ ਮਿਲਨ ਚ।

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ਕਰਮਹਰੂ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਗਣਨਾ ਗਰਿਨੁਚ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਪਰਾਧੀਹਰੂਲਾਇੰ ਮਾਨਵ ਕੋਲਮਾ ਤੇਲਕੋ ਬਿਤੁ ਜਸੁਟੈ ਪਿਸਾਇੰਨੁਚ।੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਙੀ।

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤਪਾਇੰ ਸ੍ਰੀਕਰਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ, ਰ ਤਪਾਇੰਸੰਗ ਆਪਨੈ ਸ਼ਕਿਤਿ ਚ।

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਤਪਾਇੰਲੇ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਥਵੀਮਾ ਅਸਲ ਰ ਖਰਾਬ ਕੁਰਾਹਰੂ ਦੇਖੁਨੁਹੁਨੁਚ।

ਜੇ ਆਇਆ ਸੇ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੇਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਯਸੁ ਸੰਸਾਰਮਾ ਜੁਨ ਜੀਵ ਆਏਕੋ ਚ, ਤਯੋ ਜਾਨੁਚ। ਆਪਨੋ ਪਾਲੋ ਆਤੰਦਾ ਸਬੈਲੇ ਜਾਨੁਪਛੰ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਹਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਹਾਮੀਲਾਇੰ ਜੀਵਨ ਰ ਪ੍ਰਾਣ ਦਿਨੁਭਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁਲਾਇੰ ਹਾਮੀਲੇ ਹਾਮੁ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਕਿਨ ਬਿਸੰਨੁ ਪਛੰ?

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਆਤਨੁਹੋਸੁ, ਹਾਮੀ ਆਪਨੈ ਹਾਤਲੇ ਹਾਮੁ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਗਰੈਂ, ਅਰਥਾਤ੍, ਅਸਲ ਕਾਮਹਰੂਦੁਆਰਾ ਭਗਵਾਨੁਲਾਇੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗਰੇਰ ਹਾਮੁ ਜੀਵਨਲਾਇੰ ਸੁਧਾਰੈਂ। 20।

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਕਸੁਤੋ ਅਚਮੁ ਹੋ, ਜੋ ਈਸ਼ੁਰਲਾਇੰ ਚੋਡੇਰ ਦੁਇਤਵਾਦਮਾ ਲਾਗਦਚਨ੍।

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਯੋ ਹੋ ਜੋ ਸਥੈਂ ਭਗਵਾਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਰਹਨੁਚ।

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਜਸਲੇ ਸੁਖਲਾਇ ਆਫੂਲੇ ਗਰੇਕਾ ਅਸਲ ਕਰਮਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਮਾਨੁਦੁਚ ਰ ਦੁ:ਖਲਾਇ ਆਫੂਲੇ ਗਰੇਕਾ ਖਰਾਬ ਕਰਮਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਮਾਨੁਦੁਚ।

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਉਸਲਾਇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਨ ਸਕਿੰਦੈਨ। ਉਸਲੇ ਰਾਮੋ ਰ ਨਰਾਮੋ ਗਣਨਾ ਗਰੇਰ ਪ੍ਰੇਮਕੋ ਗਣਨਾ ਗਠੈ। ਯਸਤੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕਾਮਸੰਗ ਸਹਮਤ ਹੁੰਦੈਨ।੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਦਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਏਕ ਵਯਕਿਤ ਜਸਲੇ ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਪਾਲਨ ਗਰਦੁਚ ਰ ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਉਸਕੋ ਕਾਰਯਹਰੂਮਾ ਸ਼ਙਕਾ ਗਰਦੁਚ, ਓ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਭਟਕਿਨੁਚ।

ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਉਨਕਾ ਦੁਵੈ ਕਾਮ ਝੁਟੋ ਚਨ੍ ਰ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਉਨਕੋ ਕੁਨੈ ਸਥਾਨ ਚੈਨ।੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੀਐ ॥

ਜਸਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰਦਾ ਸੁਖ ਪਾਝਨੁਚ, ਸਥੈਂ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਿਰਹਨ ਪਰਦੁਚ।

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਜਬ ਹਾਮੀਲੇ ਆਪਨੈ ਕਰਮਕਾ ਲਾਗਿ ਦੁ:ਖ ਭੋਯੁਪਠੈ ਭਨੇ ਹਾਮੀਲੇ ਕਿਨ ਖਰਾਬ ਕਰਮਹਰੂ ਗਰੁਪਠੈ?

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਖਰਾਬ ਕਾਮ ਕਹਿਲੈ ਗਰੁ ਹੁੰਦੈਨ, ਪਰਿਣਾਮਲਾਇ ਦੂਰਦੁਇਲੇ ਹੇਰੁ ਪਠੈ।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਹਾਮੀਲੇ ਕਰਮਕੋ ਯਸਤੋ ਖੇਲ ਖੇਲੁ ਹੁੰਦੈਨ, ਜਸਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਸੁਰੂਪ ਹਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਅਗਾਡਿ ਲਜਿਤ ਹੁਨੁਪਰਦੁਚ, ਅਰਥਾਤ, ਅਸਲ ਕਾਮਹਰੂ ਗਰੁਪਠੈ।

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵਨਮਾ ਯਸਤੋ ਸੇਵਾ-ਭਕਿਤਿ ਗਰੁਹੀਸ੍, ਜਸਭਾਟ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਯਦਿ ਕੁਨੈ ਸੇਵਕਲੇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰਦੰਢੁ ਰ ਏਕਸਾਥ ਘਮਣਡੀ, ਵਿਵਾਦਾਸਪਦ ਝਗਡਾਲੁ ਹੁੰਦਾ।

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਟੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਯਦਿ ਤਸਲੇ ਖੈਰੈਜਸੋ ਚੀਜਹਰੂ ਬਨਾਉਂਦਾ ਭਨੇ, ਤੁ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਖੁਸ਼ੀਕੋ ਯੋਗੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਤਰ ਯਦਿ ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ ਹਟਾਏ ਸੇਵਾ ਗਰਦੰਢੁ ਭਨੇ ਤਸਲੇ ਕੇਹੀ ਸਮਮਾਨ ਪਾਉਂਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਤ੍ਯੋ ਵ੍ਯਕਿਤਿਲੇ ਆਪਨੋ ਗੁਰੁਲਾਇ ਭੇਟਦੁ, ਜਸਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਤੁ ਸੰਲਗੁ ਚ, ਤਸਕੋ ਭਕਿਤਿ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਗਰਿੰਦੁ।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਜੇ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਹ੍ਵਦਯਮਾ ਜੇ ਚ ਤ੍ਯੋ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦੁ (ਕਰਮਕੋ ਰੂਪਮਾ)। ਮੁਖਲੇ ਬੋਲੇਕਾ ਸ਼ਬਦਹਰੂ ਹਾਵਾਜਤਿਕੈ ਨਗਣੁ ਹੁੰਦਾ।

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਾਨਿਸ ਵਿਥ ਚੌਰ ਤਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਾਗੁ। ਯਸਮਾ ਹੇਰੁਹੀਸ੍! ਯੋ ਕਸਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਨ੍ਯਾਯ ਹੋ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਰ੍ਖਸੰਗ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਹਿਲ੍ਯੈ ਰਾਮ੍ਰੋ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਤਹਾਨੁਲਾਇ ਜੇ ਥਾਹ ਚ, ਤਹਾਨੁਲੇ ਤ੍ਯਸੈ ਗਰੁਹੁੰਦੁ। ਚਾਹੇ ਕਸੈਲੇ ਯਸਕੋ ਨਿਰਣਯ ਗਰੇਰ ਹੇਰੋਸ੍।

ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਪਹਿਲੀ ਝੂਟ ਬੋਲ੍ਹੇ ਵਸਤੁ ਹਟਾਏਆ ਮਾਤ੍ਰ ਵਸਤੁ ਅਕੀ ਵਸਤੁਮਾ ਫਿਟ ਹੁਨ ਸਕਛ।

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੀ ਆਜ਼ਾ ਪਾਲਨ ਗਨੁ ਸਫਲ ਹੁੰਦੈਨ, ਤਰ ਤਹਾਂਸਾਮੁ ਨਮ੍ਰਤਾਪੂਰਵਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਗਨੁਪਛ।

ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਠਗੀ ਕਮਾਏਰ ਛਲਕਪਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਛ। ਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਵਰਕੀ ਪ੍ਰਸਾਂਸਾ ਗਰਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁਨ੍ਛ।।੩।।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੇਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਅਜ਼ਾਨੀਸੰਗ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਰ ਠੁਲੀ ਮਾਨਿਸਸੰਗਕੀ ਪ੍ਰੇਮ

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਪਾਣੀਮਾ ਭਏਕੀ ਏਤਟਾ ਰੇਖਾਜਸ੍ਟੈ, ਜੁਨ ਅਸ੍ਤਿਤ੍ਵਮਾ ਛੈਨ।।੪।।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਰ੍ਖ ਮਾਨਿਸਲੇ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਗਛ ਭਨੇ ਲ੍ਪਸਲਾਏ ਪੂਰਾ ਗਰਨ ਸਕਦੈਨ।

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

ਯਦਿ ਏਕਦੁਏ ਰਾਮ੍ਰੀ ਕਾਰ ਗਰੇ ਤਾਪਿਨ ਤਸਲੇ ਅਰੁ ਬਿਗਾਰਦਛ।।੫।।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤਝੀ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

ਜੁਨ ਸੇਵਕ ਆਪਨੀ ਸਵਾਮੀਕੀ ਝਛਾਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਛ ਮਾਨੀ ਕਿ ਤਸਲੇ ਆਪਨੀ ਸਵਾਮੀਕੀ ਨੀਕਰੀ ਗਰਿਰਹੇਕੀ ਛ।

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਯਸਸੰਗੈ ਤਨਲੇ ਥੇਰੈ ਸਮਮਾਨ ਪਾਤਨੇਛਨੁ, ਦੋਸ੍ਰੀ ਵੇਤਨ ਪਨਿ ਗੁਰੁਕੀਭਨ੍ਦਾ ਦੋਭ੍ਬਰ ਪਾਤਨੇਛ।

ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

यदि उसले आफ्नो मालिकको बराबर छ भने, ऊ आफ्नो मनमा लज्जित हुन्छ।

वज्रु गवाये अगला भुवे भुहि पाणा खाये ॥

फलस्वरूप, उनले आफ्नो पहिलो कमाइ पनि गुमाउँछन् र सधैं जुत्ता खान्छन्।

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

जसले दिएको हामी खान्छौं, उहाँप्रति कृतज्ञता प्रकट गर्नुपर्छ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

हे नानक ! प्रभुको अगाडि आज्ञाकारिता सफल हुँदैन, तर उहाँको अगाडि नम्र प्रार्थना मात्र प्रभावकारी हुन्छ। २२

सलेकु महला २ ॥

श्लोक महला २ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

यो कस्तो प्रकारको वरदान हो जुन हामी आफैले मागेर पाउँछौं?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥੧॥

हे नानक! अद्भुत वरदान त्यो हो जुन परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा प्राप्त हुन्छ।१॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला २ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

यो कस्तो प्रकारको सेवा हो, जसले मालिकको डर हटाउँदैन?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

हे नानक! साँचो नोकरलाई आफ्नो मालिकमा विलय हुने व्यक्ति भनिन्छ।२॥

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

हे नानक! परमेश्वरको अन्त थाह छैन। उहाँको पक्षमा कोही पनि छैन, उहाँ अनन्त हुनुहुन्छ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

उहाँले सृष्टि आफै गर्नुहुन्छ अनि आफ्नै सृष्टिलाई नष्ट गर्नुहुन्छ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

कुनै-कुनै प्राणीहरूको घाँटीमा साङ्-लाहरू बाँधिएका हुन्छन् अर्थात् तिनीहरू साङ्-लाले बाँधिएका हुन्छन् र थुप्रैले अनगिन्ती घोडाहरू चढ्न मन पराउँछन्।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

प्रभु स्वयंले अनुष्ठानहरू गर्नुहुन्छ र यसलाई जीवित प्राणीलाई आफै गर्नुहुन्छ। म कसलाई गुनासो गर्न सक्छु।

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

हे नानक! जुन प्रभुले सृष्टिको रचना गर्नुभयो, उसैले प्रयसको हेरचाह गर्नुहुन्छ॥२३॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

श्लोक महला १॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

भगवान्‌ले आफै नै जीवरूपी बर्तन बनाए अनि आफैले नै तिनीहरूको शरीरमा गुण-अवगुण, सुख-दुःख हाल्दछन्।

ਇਕਨ੍ਹੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

कुनै-कुनै जनावरका भाँडाहरू दूधले भरिएका हुन्छन्, अर्थात् सद्गुणहरू विद्यमान हुन्छन् र धेरैले चुल्होमा ताप सहन्छन्।

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

कोही-कोही भाग्यमानीहरू ओछ्यानमा आराम गरिरहेका थिए र थुप्रै जना तिनीहरूको सेवामा पहरा दिइरहेका थिए।

ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

हे नानक! परमेश्‌ वरले ती मानिसहरूको जीवनलाई सुन्दर बनाउनुहुन्छ जसलाई उहाँले उहाँलाई हेर्नुहुन्छ॥१॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला २॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਸੰਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ ਰ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਆਪੈ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ। ਉਹਾਲੇ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰੀਕੋ ਹੇਰਚਾਹ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਉਹਾਲੇ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਿਤੁਲਾਈ ਨਿਯਾਲਿਰਹਨੁਮਏਕੋ ਚ।

ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਗਵਾਨਕਾ ਅਤਿਰਿਕਤ ਕਸਕੋ ਸਮਖ ਗਰੁੰ ਸਕਿਨੁਚ, ਜਬ ਕਿ ਵਹਾਓ ਆਪੈਲੇ ਸਬੈ ਥੋਕ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਹਾਨੁ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਕੁਲੀਨਤਾਕੋ ਵਰੁਣਿ ਗਰੁੰ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਸੇ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਵਹਾਓ ਵਿਸ਼ਵਕੋ ਰਚਯਿਤਾ, ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਬਨਾਉਨੇ ਤਥਾ ਸੁਵਯਮੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਮਾਥਿ ਕ੍ਰਿਪਾਵਿਠਿ ਗਰੁੰ ਹੁਨੁ।
ਵਹਾਓ ਸਮਸੁਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਈ ਮੋਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ।

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਤਯਹੀ ਕਰਮ ਗਰੁੰਦੁ ਚੁਨ ਉਸਲੇ ਪ੍ਰਾਰਥਮਾ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਲੇਖੇਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਉਹਾਓ ਏਕ ਜਨਾ ਪ੍ਰਮੁਕਾਹੇਕ ਅਰੂ ਕੁਨੈ ਸ਼ਰਣਸੁਥਾਨ ਚੈਨ।

ਸੇ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਵਹਾਓ ਤਯਹੀ ਗਰੁੰਹੁਨੁਚ, ਜੋ ਵਹਾਓਲਾਈ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਹੁਨੁਚ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ ਏਕ ਚਨ੍। ਸਭੈ ਵਿਜਯ ਪਰਮ ਗੁਰੂ (ਭਗਵਾਨ) ਕੋ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਵਾ ਕ੍ਰਪਾਣ (ਦੁਃਖਹਰੂਲਾਇ ਨਃ ਗਨੈ ਭਗਵਾਨ) ਲੇ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਹਯੋਗ ਗਰੂਨ੍।

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਸੈ ਗੁਰੂਦੁਵਾਰਾ ਪਠਨ ਗਰਿਏਕੋ ਪੂਜਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਕਵਿਤਾ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪਹਿਲੇ ਟਰਵਾਰ (ਦੁਃਖਹਰੂਲਾਇ ਨਃ ਗਨੈ ਭਗਵਾਨ) ਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍; ਟ੍ਯਸਪਛਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ (ਓਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਲਾਇ ਨੋਟ ਗਨੁਹੋਸ੍)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਟ੍ਯਸਪਛਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਙਗਦ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍; ਓਨੀਹਰੂਲੇ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਦ੍ਫਤ ਗਰੂਨ੍! (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਰ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਇਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍। (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਪੂਜਨੀਯ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕੋਸਮਰਣ ਅਨਿ ਧਿਆਨ ਗਨੁਹੋਸ੍, ਜਸਲਾਇ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਖੇਰ ਸਭੈ ਦੁ:ਖਹਰੂ ਹਟਿਛ। (ਓਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਨੁਹੋਸ੍)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗਬਹਾਦੁਰਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਟਪਸਪਛਿ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧਨਕਾ ਨੌ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ (ਧੈਰ੍ਯ, ਕ੍ਸ਼ਮਾ ਦਮ, ਅਸ੍ਤੇਯ, ਸ਼ੌਚਾ, ਇੰਦ੍ਰਿਯਾ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਬੁਢ੍ਹਿ, ਵਿਦ੍ਯਾ ਸਤ੍ਯ, ਅਕ੍ਰੋਧ) ਤਪਾਇੰਕੋ ਘਰਮਾ ਚਿਟੋ ਆਤਨੇਛਨ੍।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਠੰਮਾ ਮਾਰਗਦਰ੍ਸ਼ਨਿ ਰ ਮਦ੍ਫਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਆਦਰਨੀਯ ਦਸ਼ੌ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ (ਉਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧ੍ਯਾਨ ਦਿਨੁਹੋਸ੍)। ਹੈ ਭਗਵਾਨ! ਕ੍ਰਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਠੰਮਾ ਮਾਰਗਦਰ੍ਸ਼ਨਿ ਰ ਮਦ੍ਫਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਨੀਯ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਹਰੂਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍ ਅਨਿ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍ ਤਥਾ ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂਲਾਇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਸਿੱਖਾਤਿਰ ਧੁਮਾਤਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰ੍ਨੁਹੋਸ੍। (ਅਢ੍ਵਿਤੀਯ ਗੁਰੂ)।

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਪਾँਚ ਪ੍ਰਿਯ, ਚਾਰ ਚੋਰਾਹਰੂ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹਕਾ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦਹਰੂ; ਅਦਮ੍ਯ ਵਫ ਸੰਕਲ੍ਪਕਾ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿਖਹਰੂ; ਨਾਮਕੋ ਰਤਮਾ ਡੁਬੇਕਾ ਭਕ੍ਤਹਰੂ; ਨਾਮਮਾ ਮਿਸਿਏਕਾ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂਕੋ ਕਾਰ੍ਯਹਰੂਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍। ਨਾਮ ਸਮ੍ਝੇਰ ਸੰਗੈ ਖਾਨਾ ਖਾਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਨਿ:ਸ਼ੁਲ੍ਕ ਭਾਨ੍ਸਾ ਸੁਰੁ ਗਰ੍ਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਟਰਵਾਰ ਚਲਾਤਨੇਹਰੂਲਾਇ (ਸਤ੍ਯਕੋ ਰਕ੍ਸ਼ਾ ਗਰ੍ਨ); ਅਰੂਕੋ ਕਮਜੋਰੀਹਰੂਲਾਇ ਬੇਵਾਸ੍ਤਾ ਗਰ੍ਨੇਹਰੂਲਾਇ; ਮਾਥਿਕਾ ਸਭੈ ਸ਼ੁਢ੍ਰ ਰ ਸਾँਚੈ ਸਮ੍ਪਿੰਤ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂ ਥਿਏ; ਬੋਲ ਵਾਹ ਗੁਰੂ! (ਵਿਲਕ੍ਸ਼ਣ ਗੁਰੂ)

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਸਿੱਖਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਬਹਾਦੁਰ ਸਿਖ ਪੁਰੁਖ ਰ ਮਹਿਲਾਹਰੂਲੇ ਗਰੇਕੋ ਅਤੁਲਨੀਯ ਸੇਵਾਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍ ਰ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਟਾਤਕੋ ਰਾਖੇ ਟਰ ਆਪਨੋ ਸਿਖ ਧਰਮਲਾਇ ਸਮਰਪਣ ਗਰੇਨਨ੍। ਜਸਲੇ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਹਰੇਕ ਜੋਡਾ ਟੁਕਾ-ਟੁਕਾ ਪਾਠਨ੍; ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਟਾਤਕੋ ਛਾਲਾ ਪਾਠਨ੍; ਜੋ ਬਾਠਿਏਕਾ ਥਿਏ ਰ ਪਾਡ੍ਗਰਾਮਾ ਰਾਖਿਏਕਾ ਥਿਏ ਰ ਟੁਕਾ-ਟੁਕਾ ਪਾਰਿਏਕਾ ਥਿਏ; ਜੋ ਆਰੀਲੇ ਕਾਟਿਏਕਾ ਥਿਏ;

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂ ਸਿਖ ਧਰਮਕਾ ਸਬੈ ਸਿੰਹਾਸਨ ਰ ਸਬੈ ਗੁਰੁਦੁਆਰਾਹਰੂਮਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਰੁੰਹੋਸ੍; ਬੋਲੋ, ਹੇ ਗੁਰੁ!

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।

ਸੁਰੁਮਾ ਸਬੈ ਪੂਜਨੀਯ ਖਾਲਸਾਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਠਨ੍ ਕਿ ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਤਪਾਇੰਕੋ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰਨ ਸਕੂਨ੍; ਰ ਯਸਤੋ ਧਿਆਨਦੁਆਰਾ ਸਬੈ ਸੁਖ ਰ ਸਾਨ੍ਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਸ੍।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ, ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਜਹਾँ पनि पूजनीय खालसा उपस्थित हुन्छन्, आपनो सुरक्षा र अनुग्रह प्रदान गर्छन्; निःशुल्क भान्सा र तरवार कहिल्यै असफल नहुन सक्छ; आपनो भक्तहरूको सम्मान कायम राख्नुहोस्; सिख जनतालाई विजय प्रदान गर्नुहोस्; पूजनीय तरवार सधैं हाम्रो सहायतामा आउन सक्छ; खालसालाई सधैं सम्मान होस्; भन्नुहोस्, हे गुरु!

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗੇ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!

ਸਿਖਹਰੂਲਾਇ ਸਿਖ ਧਰਮਕੋ ਦਾਨ, ਲਾਮੋ ਕਪਾਲਕੋ ਦਾਨ, ਸਿਖ ਧਰਮਕੋ ਦਾਨ, ਈਸ਼ਵਰੀਯ ਜ਼ਾਨਕੋ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਕੋ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਕੋ ਦਾਨ ਰ ਨਾਮਕੋ ਸਬੈਮਨ੍ਦਾ ਠੁਲੋ ਤਪਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰੁੰਹੋਸ੍। ਹੇ ਭਗਵਾਨ੍! ਰਾਗ-ਰਾਗੀ, ਹਵੇਲੀ ਰ ਝਨ੍ਡਾ ਲਾਮੋ ਸਮਯਸਮਮ ਜਿਊਨ੍; ਸਤ੍ਯ ਸਥੈਂ ਵਿਜਯੀ ਹੋਸ੍; ਬੋਲੋ, ਗਾਹੇ ਗੁਰੁ!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਭੈ ਸਿਖਹਰੂਕੋ ਹੁਦਯ ਵਿਨਮੁ ਹੋਸ੍ ਰ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਜ਼ਾਨ ਤਚਕ ਹੋਸ੍; ਹੇ ਪ੍ਰਮੁ! ਤਿਮੀ ਜ਼ਾਨਕਾ ਰਖਕ ਹੈ।

ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।

ਹੇ ਸਾँਚੋ ਰਾਜਾ, ਹੇ ਗੁਰੂ! ਤਪਾई ਨਮੁ ਮਾਨਿਸਕਾ ਗਵ, ਅਸਹਾਯਕਾ ਸ਼ਕਿਤ, ਆਸ਼੍ਰਯਹੀਨਕਾ ਆਸ਼੍ਰਯ ਹੁਨੁਹੁਚ, ਹਾਮੀ ਵਿਨਮੁਤਾਪੂਰਵਕ ਤਪਾईਕੋ ਤਪਸ੍ਥਿਤਿਮਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਰਦਓਂ..... (ਯਹਾँ ਗਰਿਏਕੋ ਅਕਸਰ ਵਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਲਾई ਪ੍ਰਤਿਸਥਾਪਨ ਗਰੁਹੋਸ੍)।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਮਾਥਿਕੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਫਨਾਲੇ ਹਾਮੁ ਗਲਤੀ ਰ ਕਮਜੋਰੀਹਰੂਲਾई ਕੁਮਾ ਗਰੁਹੋਸ੍। ਕ੍ਰੁਪਯਾ ਸਭੈਕਾ ਤਦੇਸ਼ਯਹਰੂ ਪੂਰਾ ਗਰੁਹੋਸ੍।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

ਮਲਾई ਸਾँਚੋ ਭਕਤਹਰੂਸੱਗ ਮੇਟਾਤਨੇ ਕ੍ਰੁਪਾ ਗਰੁਹੋਸ੍ ਜਸਬਾਟ ਹਾਮੀ ਤਪਾईਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਯ ਗਰਨ ਰ ਧਿਆਨ ਗਰਨ ਸਕਓਂ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਸਾँਚੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕੋ ਮਾਥਿਮਬਾਟ, ਤਪਾईਕੋ ਨਾਮ ਤਚਕ ਹੁਨ ਸਕਦਓ, ਅਨਿ ਤਪਾईਕੋ ਝਚਾਅਨੁਸਾਰ ਸਭੈ ਸਮੁਝ ਹੁਨ ਸਕਦਓ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖ਼ਾਲਸਾ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਹੋ; ਸਭੈ ਵਿਜਯ ਪ੍ਰਮੁਕੋ ਵਿਜਯ ਹੋ।

यात्रा का लागि दर्शन

सिख धर्मको दर्शनशास्त्रको विशेषता आध्यात्मिक तथा भौतिक संसारको लागि तर्क, व्यापकता तथा "तामझामरहित" दृष्टिकोणको हो। यसको धर्मशास्त्र सरलताद्वारा चिह्नित छ। सिख नैतिकतामा, एक व्यक्तिको आफूप्रतिको कर्तव्य र समाजप्रतिको कर्तव्य (संगत) बीच कुनै द्वन्द्व छैन।

सिख धर्म लगभग ५०० वर्ष पहिले गुरु नानकद्वारा स्थापित सबैभन्दा कम्ति उमेरको विश्व धर्म हो। यसले ब्रह्माण्डको एकजना सर्वोच्च अस्तित्व तथा सृष्टिकर्ता (वाहेगुरु) मा गरिने विश्वासलाई जोड दिन्छ। यसले अनन्त आनन्दको लागि सरल प्रत्यक्ष मार्ग प्रदान गर्दछ अनि प्रेम र विश्वव्यापी भ्रातृत्वको सन्देश फैलाउँछ। सिख धर्म एकेश्वरवादी आस्था है अनि भगवानलाई एक मात्र व्यक्तिको रूपमा चिन्दछ जो समय वा स्थानको सीमितताको अधीनमा हुनुहुन्न।

सिख धर्मले विश्वास गर्दछ कि एक मात्र ईश्वर हुनुहुन्छ, जो सृष्टिकर्ता, पालनकर्ता, विनाशक हुनुहुन्छ अनि मानव रूप लिनुहुन्न। सिख धर्ममा अवतारको सिद्धान्तको कुनै स्थान छैन। यसले देवी-देवता र अन्य देवी-देवताहरूलाई कुनै मूल्य दिँदैन।

सिख धर्ममा नैतिकता र धर्म सँगसँगै चल्छन्। इमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य र नम्रता जस्ता गुणहरू प्रयास र मनको लगनशीलताले मात्र विकास गर्न सकिन्छ। हाम्रा महान् गुरुहरूको जीवन यस दिशामा प्रेरणाको स्रोत हो।

सिख धर्मले मानव जीवनको लक्ष्य जन्म र मृत्युको चक्रलाई तोडेर ईश्वरमा विलीन हुनु हो भनी सिकाउँछ। यो गुरुको उपदेश पालन गरेर, पवित्र नाम (नाम) मा ध्यान अनि सेवा गरेर र परोपकारको कार्य गरेर पूरा गर्न सकिन्छ।

नाम मार्गले भगवानको स्मरणका लागि दैनिक भक्तिमा जोड दिन्छ। मोक्ष प्राप्तिका लागि काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोभ (लोभ), मोह (सांसारिक मोह) र अहंकार (घमण्ड) गरी पाँच भावनालाई नियन्त्रण गर्नुपर्छ। संघ रीतिरिवाज र व्रत, तीर्थयात्रा, शकुन र तपस्या जस्ता नियमित अभ्यासहरूलाई सिख धर्ममा अस्वीकार गरिएको छ। मानव जीवनको लक्ष्य ईश्वरमा विलीन हुनु हो र यो गुरु ग्रन्थ साहिबको उपदेशलाई अनुसरण गरेर पूरा हुन्छ। सिख धर्मले भक्ति मार्ग वा निष्ठा मार्गमा जोड दिन्छ। तथापि, यसले ज्ञान मार्ग (ज्ञानको मार्ग) र कर्म मार्ग (कार्य मार्ग) को महत्त्वलाई मान्यता दिन्छ। यसले आध्यात्मिक लक्ष्य हासिल गर्न ईश्वरको अनुग्रह प्राप्त गर्नुपर्ने आवश्यकतामा जोड दिन्छ।

सिख धर्म एक आधुनिक, तार्किक र व्यावहारिक धर्म हो। यसले सामान्य पारिवारिक जीवन (गृहस्थ) मोक्षको लागि कुनै बाधा होइन भन्ने विश्वास गर्दछ। मोक्ष प्राप्तिका लागि ब्रह्मचर्य वा संसारको त्याग आवश्यक छैन। सांसारिक रोगहरू र प्रलोभनहरूको बीचमा अलग रहन सम्भव

छ। एक भक्तले संसारमा बाँच्नु पर्छ र अझै पनि आफ्नो सिरलाई सामान्य तनाव तथा प्रलोभनबाट आफुलाई टाढा राख्नुपर्छ। ऊ एकजना विद्वान् सैनिक अनि भगवान्का लागि सन्त हुनुपर्छ।

सिख धर्म सम्पूर्ण विश्वको एक "धर्मनिरपेक्ष धर्म" हो र यसैले जाति, सम्प्रदाय, वंश वा लिंगको आधारमा सबै भेदभावलाई अमान्य गर्दछ। यसले विश्वास गर्दछ कि भगवानको नजरमा सबै मानिस समान छन्। गुरुहरूले महिलाको समानतामा जोड दिए र कन्या भ्रूण हत्या र सती प्रथालाई अस्वीकार गरे। उनले सक्रिय रूपमा विधवा पुनर्विवाहलाई बढावा दिए र पर्दा प्रथा (महिलाहरू पर्दा लगाउने) लाई अस्वीकार गरे। भगवानमा मन केन्द्रित गर्नका लागि पवित्र नाम (नाम) को ध्यान गर्नु पर्दछ अनि सेवा र परोपकारको कार्य गर्नु पर्दछ। भीख मागेर वा बेइमानी गरेर होइन, इमानदारीपूर्वक काम गरेर जीविकोपार्जन गर्नु सम्मानजनक मानिन्छ। अरूसँग साझेदारी गर्नु पनि सामाजिक जिम्मेवारी हो। उक्त व्यक्तिले दशवन्ध (आफ्नो कमाइको १० प्रतिशत) मार्फत खाँचोमा परेकाहरूलाई सहयोग गर्ने अपेक्षा गरिएको छ। सेवा, सामुदायिक सेवा पनि सिख धर्मको अभिन्न अङ्ग हो। सबै धर्मका मानिसहरूका लागि खुला प्रत्येक गुरुद्वारामा पाइने निःशुल्क सामुदायिक भान्सा (लंगर) यस सामुदायिक सेवाको अभिव्यक्ति हो।

शिख धर्मले आशावाद र आशाको वकालत गर्दछ। यसले निराशावादको विचारधारालाई स्वीकार गर्दैन।

गुरुहरूले यो जीवनको एउटा उद्देश्य र लक्ष्य छ भन्ने विश्वास गर्थे। यसले आत्मज्ञान र ईश्वरको प्राप्तिको अवसर प्रदान गर्दछ। यसबाहेक, मानिस आफ्ना कार्यहरूको लागि आफै जिम्मेवार छ। उसले आफ्नो कार्यको परिणामबाट उन्मुक्ति को दावा गर्न सक्दैन। त्यसैले उसले जे गर्छ त्यसमा धेरै होसियार हुनुपर्छ।

सिख ग्रन्थ, गुरु ग्रन्थ साहिब शाश्वत गुरु हो। यो एक मात्र धर्म हो जसले पवित्र पुस्तकलाई धार्मिक गुरुको दर्जा दिएको छ। सिख धर्ममा जीवित मानव गुरु (अवतार) को लागि कुनै स्थान छैन।

महिलाहरू को भूमिका

सिख धर्मका सिद्धान्तहरूमा भनिएको छ कि महिलाहरूको आत्मा पुरुषसह समान हुन्छ र उनीहरूलाई आफ्नो आध्यात्मिकता विकास गर्ने समान अधिकार छ। उनीहरूले धार्मिक जमघटको नेतृत्व गर्न सक्छन्, अखण्ड पथ (पवित्र शास्त्रहरूको निरन्तर पाठ) मा भाग लिन सक्छन्, किर्तन (भजनहरूको सामूहिक गायन) गर्न सक्छन्, ग्रन्थी (पुजारी) को रूपमा काम गर्न सक्छन्। उनीहरूले सबै धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक र धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्दछन्। सिख धर्म पुरुष र महिलालाई समानता प्रदान गर्ने पहिलो प्रमुख विश्व धर्म थियो। गुरु नानकले लैङ्गिक समानताको उपदेश दिए अनि उनलाई अनुसरण गर्ने गुरुहरूले महिलाहरूलाई सिख पूजा र अभ्यासका सबै गतिविधिहरूमा पूर्ण भाग लिन प्रोत्साहित गरे।

गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ

"महिला र पुरुष, सबै भगवान्द्वारा सृष्टि गरिएका हुन्। यो भगवानको खेल हो। तपाईंका सबै रचनाहरू राम्रा र शुद्ध छन्, नानक भन्छन्।- गुरु ग्रन्थ, पृष्ठ ३०४

सिख इतिहासले पुरुषको सेवा, भक्ति, बलिदान अनि बहादुरीमा महिलाको भूमिकालाई समान रूपमा चित्रण गरेको छ। सिख परम्परामा महिलाको नैतिक गरिमा, सेवा र आत्मबलिदानका धेरै उदाहरणहरू लेखिएका छन्।

सिख धर्मका अनुसार पुरुष र महिला एउटै सिक्काका दुई पक्ष हुन्। अन्तरसम्बन्ध र अन्योन्याश्रितताको प्रणालीमा जहाँ पुरुष महिलाबाट जन्मन्छ, र महिला पुरुषको बीजबाट जन्मन्छ। सिख धर्मअनुसार पुरुषले महिला बिना आफ्नो जीवनमा सुरक्षित र पूर्ण महसुस गर्न सक्दैन, र पुरुषको सफलता उनीसँग आफ्नो जीवन साझा गर्ने महिलाको प्रेम र समर्थनसँग सम्बन्धित छ, र यसको विपरीत। गुरु नानकले भनेका छन्: "[यी] एक महिला हुन् जसले दौड जारी राखिन्छन्" र हामीले "महिलालाई श्रापित र अभियुक्तको रूपमा मान्नुपर्दैन, [जब] महिलाबाट नेता र राजा जन्मन्छन्।" एस जि जि एस पृष्ठ ४७३।

उद्धार: उठाउनु पर्ने एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा के हो भने धर्मले महिलाहरूलाई मुक्ति प्राप्त गर्न, भगवानको प्राप्ति, वा सर्वोच्च आध्यात्मिक क्षेत्र प्राप्त गर्न सक्षम ठान्छ। यो गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ,

"भगवान् सबै प्राणीहरूमा सर्वव्यापी छन्, भगवान सबै रूपहरूमा सर्वव्यापी छन्, पुरुष र महिला" (गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ ६०५)।

गुरु ग्रन्थ साहिबको माथिको कथन अनुसार, भगवानको प्रकाश दुवै लिङ्गसँग समान रूपमा बस्छ। तसर्थ, पुरुष र महिला दुवैले गुरुको शिक्षालाई पछ्याएर समान रूपमा मोक्ष प्राप्त गर्न सक्छन्। गुरु ग्रन्थ साहिबको माथिको कथन अनुसार, भगवानको प्रकाश दुवै लिङ्गसँग समान

रूपमा बस्छ। तसर्थ, पुरुष र महिला दुवैले गुरुको शिक्षालाई पछ्याएर समान रूपमा मोक्ष प्राप्त गर्न सकछन्।

"पहिले गुरुले स्त्रीलाई पुरुषको बराबरमा राखे... स्त्री पुरुषका लागि बाधा थिएन, तर भगवानको सेवा गर्न र मोक्ष प्राप्त गर्नमा सहभागी थियो।"

विवाह: गुरु नानक देवले गृहस्थ जीवनमा ब्रह्मचर्य र त्यागको सट्टा पति र पत्नी समान भागिदार भएर दुवैले ईश्वर ध्यान गर्ने आदेश दिएका छन्। पवित्र पदहरूमा, घरेलु आनन्दलाई पोषित आदर्शको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र विवाहले भगवान्प्रतिको प्रेमको अभिव्यक्तिका लागि निरन्तर रूपक प्रदान गरेको छ।

" एकजना महिला, आफ्नो माता-पिताका घरमा प्यारी हुन्छे, जसलाई उसको ममाता अनि पिताले धेरै माया गर्छन्। आफ्नो ससुरालीमा, ऊ परिवारको स्तम्भ हुँदछे, उनीहरू असल भाग्यको दायित्व हुन्छे... आध्यात्मिक ज्ञान एवम् मोक्षमा भागिदारी अनि महान गुणसम्पन्न, एकजना महिला, पुरुषका आधा हिस्सा, उलाई मुक्तिको द्वारसम्म लँदछे।(वारन, वि. १६)

समान स्थिति: पुरुष अनि स्त्रीहरूका माझ समान स्थिति सुनिश्चित गर्नका लागि, गुरुहरूले दीक्षा, निर्देश वा संगत(पवित्र फेलोसिप) अनि पंगत(एकसाथ भोजन गर्नु)जस्ता क्रियाकलापहरूमा लिडबिच कुनै भेदभाव गरेका छैनन्। सरूप दास भल्लाका अनुसार महिमा प्रकाश, गुरु अमर दासले महिलाहरूले गलाउने घुडघाटको प्रयोगको विरोध गरे। उनले केही समुदायहरूको निरीक्षण गर्न चेलाहरूमध्ये महिलाहरूलाई नियुक्त गरे र सतीको अभ्यासको विरुद्धमा प्रचार गरे। सिख इतिहासमा धेरै महिलाहरूको नाम अन्तर्भुक्त छन्, जस्तै माता गुजरी माई भागो, माता सुन्दरी, रानी साहिब कौर, रानी सदा कौर, अनि महारानी जिन्द कौर, जसले आफ्नो समयका घटनाहरूमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेका थिए।

शिक्षा: सिख धर्ममा शिक्षालाई धेरै महत्त्वपूर्ण मानिन्छ। यो कसैको पनि सफलताको कुञ्जी हो। यो व्यक्तिगत विकासको प्रक्रिया हो र त्यसैले तेस्रो गुरुले धेरै विद्यालयहरू स्थापना गरे। यो गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

"सबै दिव्य ज्ञान गुरुको माध्यमबाट प्राप्त गरिन्छ"(गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ ८३१)।

सबैका लागि शिक्षा आवश्यक छ अनि सबैलाई श्रेष्ठ बनाउने काम गर्न पर्दछ। तेस्रो गुरुद्वारा पठाइएका सिख धर्मप्रचारकहरूमध्ये ५२ जना महिला थिए। सिख महिलाको भूमिका र स्थितिमा डा मोहिन्दर कौर गिल लेखिछन्, "गुरु अमर दासलाई विश्वास थियो कि कुनै पनि शिक्षाले तबसम्म जड लगाउन सक्दैन जबसम्म यसलाई महिलाहरूले स्वीकार गर्दैनन्।"

कपडों पर प्रतिबंध: महिलाओं को घूँघट न पहनने की आवश्यकता के अतिरिक्त, सिख धर्म परिधान संहिता के संबंध में एक सरल लेकिन बहुत महत्वपूर्ण वर्णन करता है। यह लिंग की परवाह किए बिना सभी सिखों पर लागू होता है। गुरु ग्रंथ साहिब में कहा गया है,

"उन कपड़ों को पहनने से बचें, जिनमें शरीर असहज हो और मन बुरे विचारों से भरा हो।"
एसजीजीएस, पृष्ठ 16

वस्त्रमाथि प्रतिबन्ध: महिलाहरूले घुङ्घाट नलगाउनु पर्ने आवश्यकता बाहेक, सिख धर्मले परिधान संहिताको सरल तर धेरै महत्त्वपूर्ण विवरण गरेको छ। यो लिङ्गको पर्वाह नगरी सबै सिखहरूमा लागु हुन्छ। गरु गर्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

" शरीरलाई असहज बनाउने र मनलाई नकारात्मक विचारहरूले भरिदिने लुगा लगाउनबाट जोगिनुहोस्। एसजिजिएस, पृष्ठ १६

यसरी, कस्तो प्रकारको लुगाले दिमागलाई नराम्रो विचारहरूले भरिदिन्छ र यसलाई बेवास्ता गर्नुपर्छ भनी सिखहरूले महसुस गर्नेछन्। सिख महिलाहरूले कृपाण (तरवार) र अन्यले आफ्नो रक्षा गर्ने अपेक्षा गरिन्छ, यो महिलाहरूका लागि अद्वितीय हो किनकि महिलाहरूले आफ्नो सुरक्षा गर्ने अपेक्षा गरिएको र शारीरिक सुरक्षाका लागि पुरुषहरूमा निर्भर हुने अपेक्षा नगरिएको इतिहासमा यो पहिलो पटक हो।

SGGS उद्धरण: गुरु नानक भन्नुहुन्छ, "पृथ्वी र आकाशमा, म अरू कोही देखिदैनँ। सबै महिला र पुरुषहरूमा, उहाँको ज्योति चम्किरहेको छ। "Sgs पृष्ठ २२३। स्त्रीबाट, पुरुष जन्मन्छ; पुरुष महिलाभित्र गर्भधारण हुन्छ; ऊ सङ्लग्न हुन्छ र स्त्रीसँग विवाहित हुन्छ। महिला उनको साथी बन्छे, नारीको माध्यमबाट भावी पिढीले जन्म लिँदछ। जब उसको स्त्री मर्दछे, उसको एको स्त्री खोज्दछ; स्त्रीका लागि ऊ बाध्य छ। तब उसलाई किन नराम्रो भन्नु? उसैबाट राजा उत्पन्न हुँदछ। स्त्रीबाट स्त्रीको जन्म हुँदछ; स्त्रीबिना कोही पनि हुँदैन। एसजीजीएस पृष्ठ 473

दाइजोको सम्बन्धमा: " हे मेरो प्रभु, मलाई आफ्नो माम मेरो विवाहको उपहार अनि दाइजोको रूपमा दिनुहोस्।" श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ ७८, एसजीजीएस की पंक्ति १८

पर्दा प्रथाको विषयमा: "पर्ख, पर्ख, हे दुलही-आफ्नो अनुहार पर्दाले नढाक। अन्त्यमा, यसले तपाईंलाई आधा आवरण पनि दिँदैन। " अन्त्यमा, यसले तपाईंलाई आधा आवरण पनि दिँदैन। " तपाईंको अगाडि आफ्नो अनुहार ढाक्नेहरूको अनुसरण गर्नुहोस्। अनुहार ढाक्ने एक मात्र सद्गुण यो हो कि केही दिनका लागि मानिसहरूले भन्नेछन्, "कस्तो सद्गुणी दुलही आएको छ।" तपाईंको यो पर्दा तब मात्र साँचो हुनेछ जब तपाईं भगवान्को महिमा गर्नुहुन्छ, नाचुहुन्छ र गाउँनुहुन्छ। - पृष्ठ ४८४, **SGGS**

महिलाहरू र वास्तवमा सबै आत्माहरूलाई आध्यात्मिक जीवन बिताउन कडा रूपमा प्रोत्साहित गरिएको थियो: "आउनुहोस्, मेरा प्रिय दिदीबहिनीहरू तथा आध्यात्मिक साथीहरू, मलाई आफ्नो आलिङ्गनमा कसेर अँगालो मारुनुहोस्। सँगै सामेल हुनुहोस्, र आफ्ना सर्वशक्तिमान पति भगवान्का कथाहरू बताउनुहोस्। "-गुरु नानक, एसजिजिएस पृष्ठ १७,।

"साथीहरू, अन्य सबै लुगाहरूले सुखलाई नष्ट गरिदिन्छ, अङ्गहरूमा लगाएका कुराले दुखाइ निम्त्याउँछ, र गलत सोचाइले दिमाग भरिदिन्छ।" - एसजिजिएस पृष्ठ १६

पगडी को महत्त्व

सिक्खको एउटा अभिन्न अङ्ग पगडी हो। सिक्खहरूले लगभग 1500 देखि र सिक्ख धर्मका संस्थापक गुरु नानकको समयदेखि पगडी लगाई आएका छन्।

पगडी वा "पगडी" लाई प्रायः "पग" वा "दस्तर" मा संक्षेप गरिन्छ, एउटै कपडाका लागि विभिन्न भाषाहरू फरक शब्दहरू भएका छन्। यी सबै शब्दहरूले पुरुष र महिला दुवैले आफ्नो टाउको ढाक्न लगाउने कपडालाई जनाउँछ। यो लामो स्कार्फ वा कहिलेकाहीं भित्री "टोपी" वा पट्काजस्तै टाउको वरिपरि लपेटिने कपडाको टुक्रा हो। परम्परागत रूपमा भारतमा, समाजका उच्च दर्जाका पुरुषहरूले मात्र पगडी लगाउँथे; निम्न हैसियत वा निम्न जातका पुरुषहरूलाई पगडी लगाउने अनुमति थिएन।

यद्यपि यो गुरु गोविन्द सिंह जीद्वारा नकाटिएको कपाल राख्न अनिवार्य गरिएको थियो, जुन पाँच के वा आस्थाका पाँच लेखहरूमध्ये एक थियो, यो लामो समयदेखि सन् १४६९ मा सिक्ख धर्मको स्थापनादेखि नै सिक्ख धर्मसँग सम्बन्धित छ। सिक्ख धर्म संसारको एक मात्र धर्म हो। जसमा सबै वयस्क पुरुषका लागि पगडी लगाउनु अनिवार्य छ। पश्चिमी देशहरूमा पगडी लगाउने अधिकांश मानिसहरू सिक्ख हुन्। सिक्ख पगडीलाई दस्तार पनि भनिन्छ। दस्तार एउटा फारसी शब्द हो। यसको अर्थ ह्यान्ड अफ गड' हो जसको अर्थ उहाँको आशीर्वाद हो।

सिक्खहरू आफ्ना धेरै र विशिष्ट पगडीहरूका लागि प्रसिद्ध छन्। परम्परागत रूपमा, पगडीले सम्मानको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र लामो समयदेखि कुलीन वर्गका लागि मात्र आरक्षित वस्तु रहेको छ। भारतको मुगल शासनको समयमा, मुसलमानहरूलाई मात्र पगडी लगाउने अनुमति थियो। सबै गैर-मुस्लिमहरूलाई पगडी लगाउन कडा प्रतिबन्ध लगाइएको थियो।

गुरु गोविन्द सिंह जीले आफ्ना सबै सिक्खहरूलाई मुगलहरूको यस चुनौतीलाई बेवास्ता गर्दै पगडी लगाउन आग्रह गर्नुभयो। उहाँले आफ्ना खालसा अनुयायीहरूका लागि तयार गरेका उच्च नैतिक स्तरहरूको मान्यताका लागि यो लगाउनुपर्ने थियो। उहाँ आफ्नो खालसा अद्वितीय र "बाँकी संसारबाट अलग रहन" दृढ हुन चाहनुहुन्थ्यो। उहाँ उनीहरूले सिक्ख गुरुहरूले तय गरेको अनौठो मार्ग अनुसरण गर्न चाहनुहुन्थ्यो। यसरी, एक पगडीधारी सिक्ख सधैं भीडबाट अलग खडा हुन्छ, गुरुको अभिप्राय जस्तै; किनकि उनी आफ्ना 'सन्त-सैनिकहरू' लाई सजिलै चिन्न मात्र नभई सजिलै फेला पार्न पनि चाहनुहुन्थ्यो।

एकजना सिक्ख पुरुष वा महिलाले पगडी लगाउँदा यो पगडी केवल एउटा फिता रहँदैन; किनकि यो सिक्ख शिरसँग एकात्म हुँदछ। सिक्खहरूले लगाउने आस्थाका अन्य चार वस्तुहरूसँगै पगडीको ठुलो आध्यात्मिक र लौकिक महत्त्व छ। जबकि त्यहाँ पगडी लगाउनसँग सम्बन्धित धेरै प्रतीकहरू छन्-स्वतन्त्रता, समर्पण, आत्मसम्मान, साहस, र धर्मनिष्ठा, तर! सिक्खहरूले पगडी लगाउने मुख्य कारण आफ्ना संस्थापकप्रति उनीहरूको प्रेम, आज्ञाकारिता र सम्मान देखाउनु हो।

माथिको मुख्य अंशमा भनिएका शब्दहरू अरू कसैद्वारा प्रतिस्थापन गर्न आवश्यक छ।
'कारण' हुन सक्छ

"पगडी हाम्रा गुरुले हामीलाई दिनुभएको उपहार हो। यसरी नै हामी आफूलाई सिंह र कौरको रूपमा मुकुट लगाउँछौं जसले हाम्रो आफ्नै उच्च चेतनाप्रति हाम्रो प्रतिबद्धतालाई स्थापित गर्दछ। पुरुष र महिलाका लागि समान रूपमा, यो अनुमानित पहिचानले पहिचान, सभ्यता र विशिष्टता व्यक्त गर्दछ। यो अरूका लागि हामी अनन्तको छविमा बाँचिरहेका छौं भन्ने एउटा सङ्केत हो र सबैको सेवा गर्नाका लागि समर्पित छौं। पगडीले पूर्ण प्रतिबद्धता बाहेक अरू केही देखाउँदैन। जब तपाईं आफ्नो पगडी बाँधेर सबैभन्दा अलग हुन छनौट गर्नुहुन्छ, तब तपाईं निडर भएर एकलो रूपमा खडा हुनुहुनेछ। छ अर्ब मानिसबाट अलग उभिएको व्यक्ति। यो सबैभन्दा उत्कृष्ट काम हो। "(सिखनेटबाट उद्धृत)

विनम्रता तपाईं को यात्रा को मुख्य सार हो

नम्रता सिख धर्मको एक महत्त्वपूर्ण दृष्टिकोण हो। यस अनुसार सिखहरूले विनम्रतापूर्वक भगवानको अगाडि प्रणाम गर्नुपर्छ। नम्रता वा नम्रता पञ्जाबी भाषामा सँगसँगैका शब्दहरू हुन्। नम्रता एउटा गुण हो जुन गुरुबाणीमा उत्साहपूर्वक प्रचार गरिएको छ। यस पञ्जाबी शब्दको अनुवाद "नम्रता", "उदारता" वा "विनम्रता" हो। एक मानिस जसको दिमाग अरूभन्दा राम्रो वा बढी महत्त्वपूर्ण छ भन्ने विचारबाट विचलित हुँदैन।

समसंया क्षेत्र- उपरोक्त वाक्य सही छैन- उपरोक्त वाक्य पूर्ण छैन

यो सबै मानवको पोषणको लागि एउटा महत्त्वपूर्ण गुण हो अनि एकजना सिखको मानसिकताको एउटा अनिवार्य हिस्सा हो तथा यो गुण सधैं सिखमा हुनुपर्दछ। सिख शस्त्रागारमा अन्य चार गुणहरू छन्: सत्य (सत), सन्तुष्टि (सन्तोख), करुणा (दया) र प्रेम (प्रेम)।

यी पाँच गुणहरू एकजना सिखका लागि आवश्यक हुन्छन् तथा यी गुणहरू आत्मसात गर्न र तिनीहरूलाई आफ्नो व्यक्तित्वको एक अंश बनाउनका लागि गुरबानीको ध्यान र पाठ गर्नु उसको कर्तव्य हो।

गुरबानीले हामीलाई के बताउँछ:

"नम्रताको फल भनेको सहज ज्ञानबाट प्राप्त शान्ति र आनन्द हो। नम्रताका साथ उनीहरूले उत्कृष्टताको खजाना भगवानको ध्यान गर्न जारी राख्छन्। भगवानसँग परिचित प्राणी नम्रतामा डुबेको हुन्छ। जसको हृदय दया र नम्रतामा स्थिर हुन्छ। सिख धर्मले नम्रतालाई भगवानको सामु भिक्षा माग्ने पात्रको रूपमा प्रस्तुत गर्दछ।

गुरु नानक, सिख धर्मका गुरु:

"आफ्नो हृदयमा प्रेम र नम्रताका साथ सुन्नुहोस् अनि विश्वास गर्नुहोस्, तपाईंभित्रको पवित्र मन्दिरमा भगवानको नाममा आफूलाई शुद्ध गर्नुहोस्। "-एसजिजिएस पृष्ठ ४

"सन्तुष्टिलाई आफ्नो कानको औँठी बनाउनुहोस्, नम्रतालाई आफ्नो भिक्षापात्र बनाउनुहोस्, र ध्यानलाई आफ्नो शरीरको भस्म बनाउनुहोस्। "- एसजिजिएस पृष्ठ ६।

"नम्रताको क्षेत्रमा, शब्द सौन्दर्य हो। अतुलनीय सौन्दर्यका सिर्जना गरिएका रूपहरू छन्।

"SGGS पृष्ठ ८

"नम्रता, उदारता र अन्तर्ज्ञान मेरो सासु र ससुरा हुन् "- एसजिजिएस पृष्ठ १५२

आध्यात्मिकतातर्फ को यात्रा

गुरु ग्रन्थ साहिब एक शाश्वत जीवित गुरु हो, जो सिख गुरुहरू, हिन्दू र मुस्लिम सन्तहरूको काव्य रचना हो। यो सङ्ग्रह उनका माध्यमबाट सम्पूर्ण मानवजातिका लागि भगवान् ले दिनुभएको उपहार हो। गुरु ग्रन्थ साहिबको दर्शन कुनै पनि प्रकारको उत्पीडन बिना ईश्वरीय न्यायमा आधारित समाजको हो। यो ग्रन्थले हिन्दू धर्म र इस्लामका धर्मग्रन्थहरूलाई स्वीकार र सम्मान गर्दछ, तर यसले यी धर्महरू मध्ये कुनैसँग नैतिक सद्भाव प्रतिबिम्बित गर्दैन। गुरु ग्रन्थ साहिबमा, महिलाहरूलाई पुरुषको बराबर भूमिकासँगै उच्च सम्मान दिइएको छ। महिलाहरूमा पुरुषहरूमा जस्तै आत्मा हुन्छ अनि यसैले मुक्ति प्राप्त गर्ने समान अवसरका साथ उच्च स्तरको आध्यात्मिकता प्राप्त गर्ने समान अधिकार हुन्छ। महिलाहरूले प्रमुख धार्मिक अनुष्ठानसहित सम्पूर्ण धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक तथा धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्छन्।

सिख धर्मले समानता, सामाजिक न्याय, मानवताको सेवा र अन्य धर्महरूप्रति सहिष्णुताको वकालत गर्दछ। दैनिक जीवनमा करुणा, इमानदारी, नम्रता र उदारताको आदर्शहरूको अभ्यास गर्दै सिख धर्मको आवश्यक सन्देश भन्नेको सधैं भगवान्प्रतिको आध्यात्मिक भक्ति र श्रद्धा हो। सिख धर्मका तीन आधारभूत सिद्धान्तहरू ध्यान अनि भगवान्लाई स्मरण गर्नु, इमानदारीपूर्वक बाँच्नका लागि काम गर्नु र अरूसँग बाँड्नु हुन्।

आत्माका लागि यस आध्यात्मिक यात्रामा जाने प्रयास गरेकोमा बधाई। अनुवाद कहिल्यै पनि मूलसँग नजिक हुन सक्दैन, विशेष गरी जब सम्पूर्ण गुरु ग्रन्थ साहिब पद्यमा छ र रूपकहरूको प्रयोगले कार्यलाई अत्यन्त गाह्रो बनाउँछ। कृपया तिनीहरूलाई शाब्दिक रूपमा नपढ्नुहोस् तर तिनीहरूको अन्तर्निहित सन्देश बुझ्नुहोस्। भगवान् एक हुनुहुन्छ र उहाँसँगको मिलन मानव जीवनको लक्ष्य हो भन्ने तथ्यमा ध्यान केन्द्रित गरिएको छ।

यो काम वर्षौंदेखि धेरै स्वयंसेवकहरूले गरेका छन्, जसले गर्दा ईश्वरीय सन्देश तपाईंलाई तपाईंको भाषामा पुग्न सकोस्। यदि तपाईंका कुनै प्रश्नहरू छन् भने, कृपया walnut@gmail.comमा इमेल गर्न नहिचकिचाउनुहोस् अनि हामी यस यात्रामा तपाईंसँग सामेल हुन चाहन्छौं।